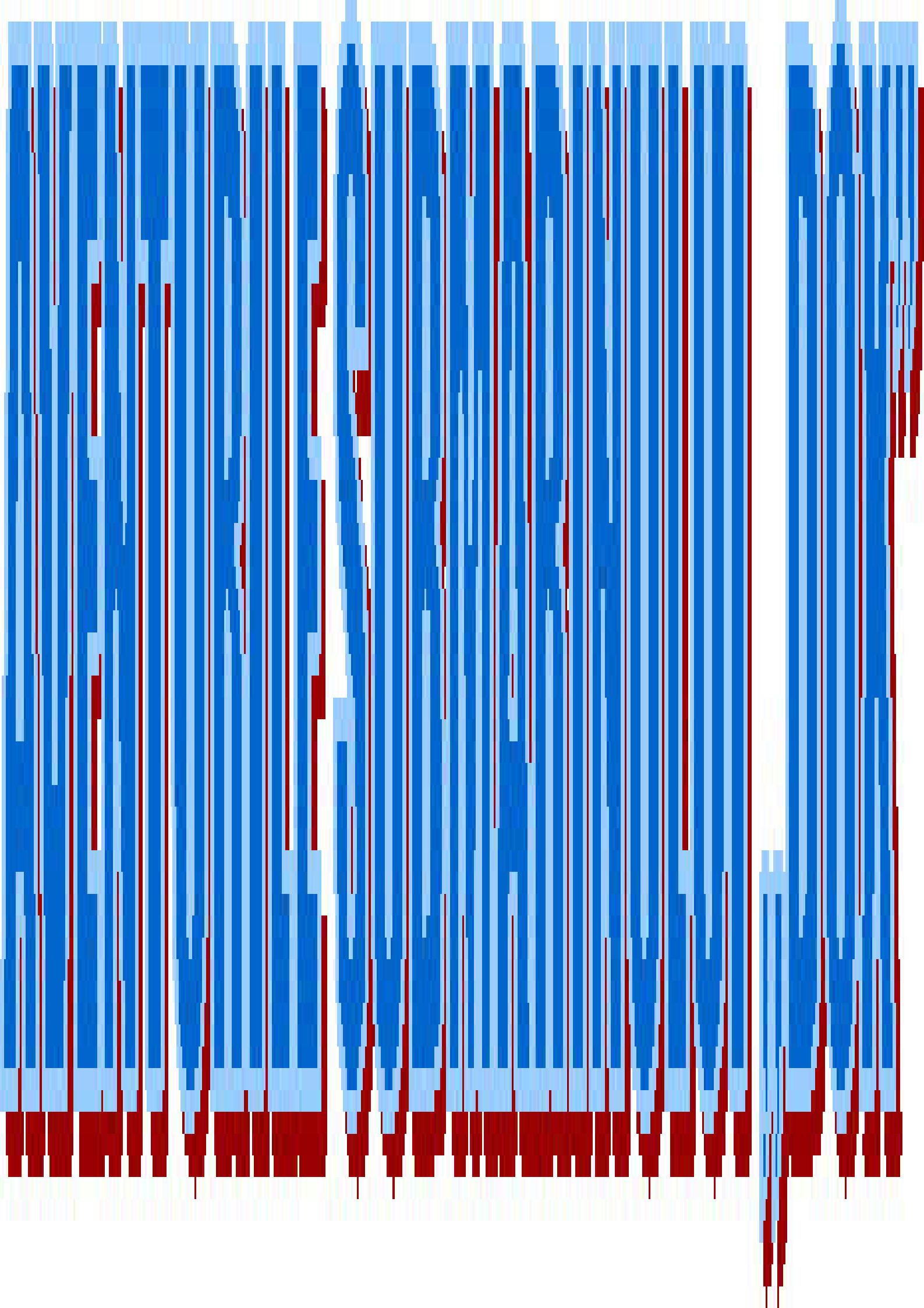

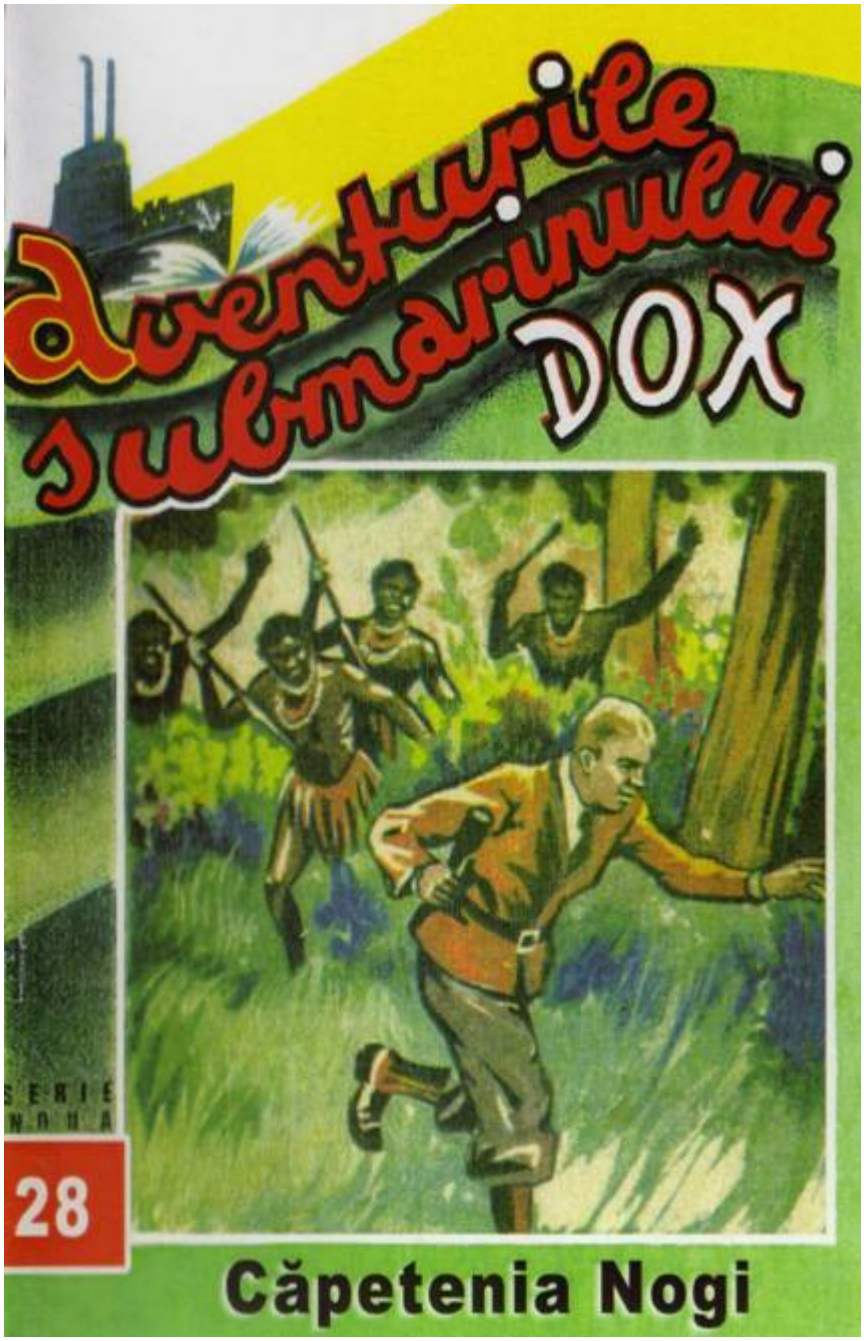
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
28
Căpetenia Nogi

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

CĂPETENIA NOGI

EDITURA MARIST

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corabia - fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul Indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbierul de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.

Fiecare volum cuprinde o povestire complectă

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 64 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN PRIMEJDIE

SUBMARINUL ÎNAINTĂ CU TOATĂ VITEZA, spre Malaita, mult temuta insulă a vânătorilor de capete. Maud Gledstery, tânăra Englezoaică pe care marinarii o salvaseră din mâinile căpeteniei Nogi, stătea lângă căpitan in turnul vasului, cu privirea aţintită spre mare.

— Crezi, domnule căpitan, că o vei mai putea salva pe sora mea? întrebă ea cu glas tulburat. A fost târâtă probabil în pădure de sălbatecii ceia fioroşi, altminteri ar fi trebuit s-o găsiţi.

— Căpetenia Nogi şi mulţi din oamenii săi au zăcut în nesimţire timp de douăzeci şi patru de ore, zise Farrow, şi nădăjduiesc că sora dumitale se află încă în viată. Vom face tot ce ne va sta în putinţă ca s-o eliberăm.

— Oh! e îngrozitor gândul că scumpa mea surioară se află în mâinile acestor oameni grozavi. Trăiam vecinic cu frica în sân, de când tata a fost numit guvernator al acestor insule sălbatece. Canibalii aceia cari îşi fac trofee din capete omeneşti, mi-au inspirat o spaimă nespusă. Prin câte am trecut de când ticălosul acela de Fred Larsen m-a predat bătrânului Nogil. Ellen e mai curajoasă, din fericire, şi i-a cerut cu hotărâre căpeteniei s-o elibereze imediat. Mă tem, însă, că tocmai pentru că s-a arătat atât de fără frică, Nogi o va ucide repede.

— Nu trebuie să-ţi faci astfel de gânduri, răspunse căpitanul; vânătorii de capete sunt laşi de felul lor şi căpetenia va şovăi să întreprindă ceva împotriva surorii dumitale, dacă ea îl va ameninţa cu răzbunarea tatălui d-voastră. Linişteşte-te, scumpă domnişoară Maud, peste câteva ceasuri suntem pe insulă şi vom proceda imediat cu toată energia, pentru a o elibera pe sora dumitale. Din fericire, acum avem mijloacele cari ne vor îngădui lucrul acesta.

— Da, fiul d-voastră mi-a şi povestit, zise Maud, şi pe mine m-aţi salvat tot mulţumită unei granate cu gaze. Trebuie să fie un gaz minunat, căci nu simt nici-un fel de urmări neplăcute.

— A! exclamă ea deodată, veselă, şi arătă cu mâna îndărătul submarinului, — colo vine probabil tata. Se vede că a aflat c-am fost târâte pe Malaita. astea-s doar trâmbele de fum tipice ale unui distrugător mare.

Căpitanul Farrow îşi dădu şi el seamă de lucrul acesta, spre nemulţumirea lui. Asta era într-adevăr neplăcut, căci acum nu mai putea îndeplini opera de salvare pe care şi-o propusese. Nu trebuia să se arate Englezilor, cu nici un chip. Ca ofiţer, ştia prea bine că istoria stă mai presus de orice. Guvernatorul Gledsterg ar fi trebuit să-l aresteze, chiar dacă prin aceasta semna sentinţa de moarte a fiicei sale.

— Domnişoară Gledsterg — zise el după câteva clipe de gândire — n-ai ştiut până acum cine te-a salvat şi unde te afli. Nu pot intra în legături directe cu tatăl dumitale, căci suntem duşmani,

— Da, duşmani, — repetă el, văzând uimirea tinerei fete — căci eu sunt căpitanul Farrow, căutat cu înfrigurare de fostele Puteri aliate.

Cu chipul strălucitor de bucurie, Maud întinse lui Farrow mâna.

— Domnule căpitan - zise ea — visul meu din totdeauna a fost să te cunosc. Aşadar, dumneata eşti salvatorul meu ! Ei bine, acum nu mă mai mir. — Dar ai dreptate — adăogă ea — nu poţi veni în contact cu tatăl meu, căci el e un om al datoriei în adevăratul înţeles al cuvântului. Am, însă, convingerea că numai dumneata ai fi în măsură s-o salvezi pe sora mea. Am auzit adesea rapoartele ce le făcea conducătorul vreunei expediţii de pedeapsă împotriva unui sat al vânătorilor de capete, după ce se înapoia. Când un vas de război englez se iveşte în faţa satului, sălbatecii sunt de

mult în pădure şi rezultatul expediţiei e egal cu zero.

— Ai dreptate, aşa se întâmplă de obicei încuviinţă Farrow. Echipajul unui vas de război nu poate întreprinde nimic împotriva viclenilor vânători de capete, cari dispar imediat în desişul grozav care acoperă insula, dar ce ne facem acum? Distrugătorul îmi încurcă toate socotelile. Desigur că dumneata vrei să te întorci la tatăl dumitale, dar cum putem să-ţi îndeplinim dorinţa?

— Dacă mă veţi debarca undeva pe ţărmul insulei — propuse Maud — mă voi pricepe eu să fac aşa ca să mă vadă cei de pe distrugător.

— Asta e cu neputinţă — răspunse Farrow, cu energie — Căci vânătorii de capete mişună pretutindeni. Ai fi în primejdie să te prindă din nou şi atunci te-ar ucide imediat. Nu, fiica, asta nu merge ! Ceea ce putem face e să punem în funcţiune compresoarele şi s-o luăm astfel înaintea distrugătorului. Când vom curăţa apoi satul căpeteniei Nogi, vei putea rămâne acolo pe ţărm, în vreme ce noi vom pătrunde în desiş pentru a o elibera pe sora dumitale. Nu ştiu, însă, dacă tatăl dumitale va părăsi golful, ştiind că noi suntem pe uscat. Datoria îi impune să treacă cu vederea recunoştinţa ce ne datorează şi va trebui să încerce totul ca să ne prindă.

— Da, aşa va proceda tata. zise Maud, întristată. Dar ce putem face?

— Stai! Am găsit! exclamă Farrow. E cam primejdios pentru noi , soluţia e însă bună. Pe coasta de apus locuieşte căpetenia Tuko, care pretinde că e prietenul nostru. El l-a pedepsit cum se cuvine şi pe Fred Larsen . Vom debarca aici pe coasta de răsărit, în satul lui Nogi, te vom lăsa pe dumneata pe ţărm, apoi vom pătrunde în interior, ca s-o eliberam si pe sora dumitale. După aceea o pe Ellen până în apropierea sa şi în aşa fel ca sa se poată întoarce in deplină siguranţă la dumneata şi la tatăl dumitale. Noi vom străbate apoi insula spre

coasta de apus, submarinul îl trimit imediat la golful din fata satului lui Tuko, acolo ne vom îmbarca şi vom fi în siguranţă. Planul nostru îl vei comunica tatălui dumitale de abia după ce vor fi trecut douăsprezece ore de la înfăptuirea lui. Cam de atâta timp vom avea nevoie pentru străbaterea insulei.

— Ah! nu, nu, asta nu se poate! exclamă Maud. Te expui, împreună cu oamenii dumitale, celei mai mari primejdii. Debarcă-mă undeva pe uscat, domnule căpitan, tata mă va găsi el, înainte ca să mi se poate întâmpla ceva. Nu-ţi primejdui viaţa pentru noi.

Farrow zâmbi numai, apoi dădu comanda în sala maşinilor ca să fie puse în funcţiune compresoarele. Cu viteză sporită, minunatul submarin spintecă valurile şi în curând trâmbele de fum ale distrugătorului englez nu se mai văzură.

— Poţi fi pe deplin liniştită, se adresă Farrow fetei, primejdia nu e chiar atât de mare. Cunoaştem destul de bine moravurile şi obiceiurile vânătorilor de capete, şi apoi avem arme minunate, în primul rând granatele cu gaze. Prin asta suntem cu mult superiori sălbatecilor.

— Crezi într-adevăr că nu e atât de primejdios pentru d-voastră? întrebă Maud, îngrijorată. Mi-aş face vecinic imputări, dacă vi s-ar întâmpla ceva, numai pentru că aţi ţinut cu tot dinadinsul să ne salvaţi pe noi. Cred, totuşi, că voi izbuti să-l îndemn pe tata să părăsească golful şi atunci nu veţi mai avea nevoie să străbateţi insula.

— Nu, scumpă domnişoară Maud, să nu încerci asta, îi ceru Farrow. N-aş vrea să-l fac pe tatăl dumitale să-şi uite datoria. Nu e atât de grozav ceea ce ne propunem să îndeplinim, adică să străbatem insula. Pe de altă parte, sunt încredinţat că Tuko, căpetenia, ne va primi bucuros. Are un respect nemărginit pentru noi, ba aş putea zice, că-i e chiar frică, căci ne-a văzut ivindu-ne din apă şi dispărând, din nou, fără urmă. Şi chiar dacă ar fi să

se arate duşmănos, tunarul nostru Jan Brike va şti să-i vâre minţile în cap cu o „vorbuliţă” de-a lui. Submarinul se va afla în golful din faţa satului, înainte ca să ajung eu acolo. Recunosc că prin ivirea distrugătorului în spatele nostru, ne aflăm într-o situaţie destul de proastă, dar vom ieşi cu bine dintr-unsa dacă vom proceda aşa cum am propus eu. Dacă ne urmăm drumul cu aceeaşi viteză, vom ajunge la insulă cu două ceasuri înaintea distrugătorului şi avem, astfel, destulă vreme să-i ameţim pe locuitori. Nădăjduiesc, anume, că sora dumitale a fost adusă înapoi în sat. Când ne vom ivi pe neaşteptate în golf, tunarul meu va putea slobozi îndată asupra satului o ghiulea, care-şi face imediat efectul. Aşteptăm o jumătate de ceas până se împrăştie gazele, apoi putem cerceta în toată voia satul şi sper că tatăl dumitale îşi va regăsi fiicele, nevătămate,

— Prezinţi lucrurile cu atâta simplitate, domnule căpitan, încât aproape să cred că aşa va fi. Totuşi, mă tem mult că sărmana mea soră a fost târâtă în desişul insulei. Asta ar fi grozav!

— Chiar aşa să fie şi tot o vom elibera, zise Farrow. Nici unul din camarazii mei nu va pregeta o clipă să facă tot ce-i stă în putinţă, ca să salveze din mâinile acestor sălbateci o fată tânără. II vei mângâia pe tatăl dumitale, domnişoară Maud, în cazul când lucrurile vor sta astfel cum presupui. Din fericire, suntem prea bine cunoscuţi, ca să se poată încrede şi el în noi.

— Fără îndoială, răspunse Maud, cu o privire caldă. Faptele dumitale vitejeşti formează pretutindeni subiectul de discuţie al tuturor. Cuvintele dumitale mi-au redat încrederea şi acum am din nou speranţa că o voi revedea pe Ellen.

— Foarte bine faci, scumpă domnişoară, căci cine pierde speranţa, e pierdut. Prin câte n-am trecut noi până acum, şi pot spune, cu drept cuvânt, că numai speranţa ne-a salvat întotdeauna. Aşadar, suntem înţeleşi. Aha! colo se şi zăreşte

capul de sud al Malaitei, în cel mult trei ceasuri vom fi în satul lui Nogi.

Marginile întunecate ale insulei sălbatece se şi vedeau din ce în ce mai aproape. Submarinul înainta ca o săgeată spre satul bătrânului Nogi. Farrow nu trebuia să piardă nici-o clipă, căci în spatele său mai avea un duşman, de care trebuia să se ferească neapărat . După două ceasuri de călătorie, coasta insulei se vedea lămurit prin ochean.

În vremea asta veniseră în turn şi George cu Rindow. Cu ocheanele lor puternice nu slăbeau o clipă insula din ochi, apoi tânărul strigă:

— Tată, vânătorii de capete s-au ivit pe ţărm, — îi vezi?

— Da, băiatule, şi e foarte bine aşa. Vom face imediat pregătirile trebuincioase.

Prin port-voce chemă pe punte pe bătrânul tunar Jan Brike.

— Jan — îi zise el — dichiseşte-ţi tunul de pe acum, apoi ne vom lăsa din nou la fund. Încarcă-l cu o ghiulea de gaze de îndată ce vom ieşi la suprafaţă în golful din faţa satului vânătorilor de capete, va trebui să fii primul pe punte şi să tragi imediat, pe cât posibil în aşa fel, ca să împiedici fuga sălbatecilor spre pădure.

— Am înţeleg domnule căpitan, răspunse Jan, scurt, apoi ieşi pe punte şi dezveli tunul de la proră .

Când fu gata cu toate pregătirile, îl acoperi din nou şi se înapoia la Farrow, căruia ii dădu raportul.

— Bine — zise căpitanul — acum trebuie să ne lăsăm afund. Sălbatecii au ochii foarte ageri, ar putea zări turnul chiar de la depărtarea asta. Aşadar, repede în submarin!

Ordinul fu îndeplinit cu punctualitate. După câteva minute numai, minunatul vas se lăsă in mare. Fireşte că viteze era acum simţitor redusă, dar insula era şi ea numai la cel mult trei kilometri depărtare.

Jan Brike stătea la pândă pe treapta cea mai de sus a scăriţei turnului, gata să sară pe punte îndată ce vasul va fi ieşit din apă. Şi de iuţeala lui, depindea acum totul, — adică salvarea tinerei Englezoaice.

Periscopul era numai de câţiva centimetri deasupra apei. Farrow trebuia să fie cu băgare de seamă, căci sălbatecii îşi spuneau, desigur, că se pot aştepta la un al doilea atac din partea misteriosului vas.

În vreme ce se apropia de insulă, văzu chiar câţiva vânători de capete, iscodind cu atenţiune marea.

Cu viteză redusă de tot, submarinul se apropia de ţărm. Zadarnic, însă, căută Farrow s-o zărească pe tânăra prizonieră. Atunci se gândi c-ar putea îi adăpostită în vreuna din colibele primitive de stuf.

Când „Dox"-ul nu mai era decât la cincizeci de metri de ţărm, căpitanul strigă tunarului;

— Atenţie, Jan, acum e acum ?

Apoi dădu comanda de ridicare la suprafaţă. De-abia atinse marginea turnului oglinda apei, că Brike şi ridică chepengul, sări afara şi alergă spre proră.

Ţipete sălbatece răsunară pe ţărm. Vânătorii de capete văzură vasul misterios ivindu-se din nou în faţa satului lor. Nici nu se gândeau să se apere, singurul mijloc de salvare pentru ei fiind fuga în desiş.

Dar tunul de la proră şi ieşise din apă. Jan Brike îl dezveli repede, ţinti, şi obuzul umplut cu gaze zbură ca o săgeată spre dânşii.

Un adevărat urlet de groază sfâşia văzduhul, — apoi se aşternu o tăcere de moarte asupra satului vânătorilor de capete. Minunatul gaz îşi făcuse efectul, cu iuţeala fulgerului. Vasul se ridică cu totul din apă. Farrow se ivi în turn şi strigă tunarului:

— Bravo, Jan, ţi-ai îndeplinit de minune însărcinarea. Dacă o vom găsi acum pe fata răpită,

meritul va fi al tău.

În jumătatea de ceas care trebuiau s-ă aştepte, înainte ca să poată păşi pe ţărm, Farrow trase la sorţi oamenii care să-l însoţească pe uscat, daca va fi într-adevăr nevoie s-o caute pe Ellen Gledstery în interior şi să întreprindă apoi marşul primejdios dea-curmezişul insulei.

Douăzeci de oameni urmau să-l însoţească, bineînţeles şi George, doctorul Bertram şi Petre Uriaşul. Toţi acei cari ieşiră la sorţi se rânduiră pe punte, înarmaţi cu pistoale, carabine şi minunatele granate cu gaze.

Când se împlini jumătatea de ceas, „Dox"-ul se îndreptă spre ţărm. Farrow descoperise un loc unde malul cădea drept în mare, încât submarinul se putea apropia destul, pentru a îngădui tovarăşilor să sară de pe punte dea dreptul pe uscat.

Maud Gledstery sări şi ea sprintenă, ca un adevărat marinar şi alergă îndată spre cea dintâi colibă de stuf, ca s-o caute pe soră-sa. Farrow se mai întoarse odată, vrând să-i dea lui Rindow unele instrucţiuni. Atunci văzu departe, în zare, trâmbe de fum... Distrugătorul englez, care trebuie să fi desfăşură o viteză extraordinară, se apropia.

— Rindow — ordonă căpitanul, cu intrigare — părăseşte imediat golful, afundă submarinul şi ia-o spre coasta de vest, la satul căpeteniei Tuko. Poate că vom fi şi noi mâine acolo. Nădăjduiesc s-o găsim aici pe Ellen Gledstery, altminteri ar putea dura ceva mai mult, până vom fi descoperit al doilea sat al tribului în desiş. Fă treaba repede, căci distrugătorul se apropie cu mare iuţeală.

Rindow salută milităreşte şi în clipa următoare submarinul se şi îndepărtă de ţărm, iar când ajunse în golf se afundă pe dată. Farrow dădu mulţumit din cap; submarinul era salvat şi puţin îi păsa acum de situaţia critică în care se afla el şi vrednicii săi tovarăşi.

Marinarii se împrăştiară. repede şi cercetară fiecare colibă în parte. Spre marea lor mirare, nu

găsiră însă nici-o „mammy" (femeie), şi nici-un copil într-unsele. Numai la marginea desişului zăceau in nesimţire vre-o treizeci de vânători de capete.

— Aşadar, vicleanul acela de Nogi a lăsat numai oameni de pază aici — zise Farrow. înciudat, când îi se aduse la cunoştinţă faptul acesta. Trebuie totuşi să pătrundem în interior, pentru a da de satul ascuns. — îmi pare foarte rău, dragă domnişoară — se adresă el fetei — nădăjduiam că o vom găsi pe sora dumitale chiar aici. Te încredinţez însă că om face totul pentru a o salva. Nu cred să-i se fi întâmplat vreun rău, căci Nogi va aştepta mai întâi veşti de la oamenii pe cari i-a lăsat de pază. Rămâi, deci, liniştită aici, până la sosirea tatălui dumitale. Spune-i să nu trimită în nici un caz oameni în interiorul insulei, căci în felul acesta ar strica totul. Marinarii distrugătorului nu-i cunosc pe vânătorii da capete şi şi-ar primejdui viaţa zadarnic.

— Îi voi sfătui întocmai, domnule căpitan — zise Maud — şi nădăjduiesc să-l conving. Mă tem numai că va pune datoria mai presus ca sentimentul părintesc şi că te va urmări, tocmai pe dumneata, care ai merita cea mai mare recunoştinţă. Oh! e îngrozitor şi nu ştiu ce să fac.

— Dragă duduită, răspunse Farrow, zâmbind — îl pricep foarte bine pe tatăl dumitale. Trebuia să asculte de glasul datoriei în primul rând. Pe mine, însă, nu mă va supăra deloc dacă va trimite o trupă în interiorul insulei, dar am aproape convingerea că bieţii oameni nu se vor mai întoarce pe coastă. Te rog să spui asta părintelui dumitale, poate că se va răzgândi la vreme şi va renunţa să-şi expui oamenii.

— Da, domnule căpitan, îi voi vorbi în sensul acesta, făgădui tânăra fată.

— Oh! făcu ea, aruncând o privire spre mare — distrugătorul se apropie extraordinar de repede. Pentru Dumnezeu, domnule căpitan, ce se va întâmpla cu submarinul dumitale?

— E de mult în siguranţă — o linişti Farrow — şi noi ne vom pune acum la adăpost în desiş. Fireşte că vom rămâne în apropierea d-tale, până ce domnul guvernator te va fi lua pe distrugător. Te-aş ruga numai să-i istoriseşti pe larg aventura prin care ai trecut, pentru ca în felul acesta să câştigăm timp şi sa ne putem retrage cât mai mult . Aşadar rămâi pe loc, până ce tatăl dumitale va trimite o barcă de pe distrugător.

— Îţi mulţumesc din suflet, domnule căpitan, zise Maud, cu sinceritate. Voi face întocmai cum m-ai sfătuit şi am toată încrederea, că-mi vei reda pe sărmana mea surioară.

— La fel nădăjduiesc şi eu, dragă duduiţă, o încredinţa Farrow, cu hotărâre.

II
ÎN PĂDURILE MALAITEI

LA O COMANDĂ A CĂPITANULUI oamenii se retraseră în desiş, dar numai atât cât să poată avea sub ochi pe tânăra Englezoaică. Căci nu era exclus ca să se afle la pândă prin apropiere, alţi vânători de capete, cari nu fuseseră atinşi de gazele obuzului. Şi atunci Maud Gledstery ar fi fost în mare primejdie.

Douăzeci şi patru perechi de ochi observau cu încordare apropierea distrugătorului englez. Încercaţii marinari se bucurau, văzând această operă minunată a tehnicei moderne, care venea ca o săgeată spre golf. Era cel mai desăvârşit distrugător pe care-l văzuseră vreodată şi desfăşura o viteză cu adevărat fantastică. La intrarea golfului stopă şi marinarii „Dox"-ului rămaseră uluiţi văzând cu câtă repeziciune elicea puternică opri brusc din mers colosul cenuşiu.

— Omul acela la proră este, desigur, guvernatorul — zise George tatălui său. Priveşte ţărmul prin ochean. Ah ! acum a descoperit-o pe fiica sa Maud... Îl văd făcând semne disperate.

Cred că putem porni la drum, căci n-o ameninţă nici-o primejdie.

— Să nu spui asta, răspunse Farrow. Mai bine să aşteptăm până va fi pe bordul distrugătorului. Eu tot mă tem că vicleanul Nogi a mai pus pe undeva oameni la pândă, cari au scăpat de efectele gazelor. Trebuie, deci, să rămânem la postul nostru, până vom vedea că guvernatorul şi-a luat fata pe bord.

De-odată, George văzu ceva mişcându-se uşor, la câţiva metri de el, într-o tufă mare, îşi trase repede revolverul de la brâu şi se îndreptă într-acolo.

Tatăl său, care stătea lângă el, şi Petre Uriaşul nu observaseră mişcarea din tufiş, căci ei priveau cu încordare spre luminişul unde se afla tânăra fată.

George se apropia încetişor de tufiş, cu revolverul în mâna stângă şi în dreapta cu o granată de gaze. Bănuia că în dosul crengilor se ascundea un vânător de capete, după cum prevăzuse şi tatăl său.

Când fu la vreo patru metri de tufiş se mai întoarse odată spre tovarăşi. Dar mişcarea aceasta era cât pe ce să-l coste viata. Auzi un foşnet slab de tot printre crengi în clipa următoare se întoarse cu iuţeala fulgerului, văzu un otel sclipitor săgetând aerul, se aruncă instinctiv în lături şi fără să mai piardă timp slobozi un glonţ în trupul uriaşului care vroia să-l ucidă cu o lovitură de cuţit. Vânătorul de capete rămase întins la pământ .

— Aha! făcu Farrow, liniştit, e aşa după cum îmi închipuiam eu. Asta e o santinelă pe care vicleanul Nogi a pus-o aici la pândă. Vezi, George, ai avut noroc c-ai fost cu băgare de seamă. Presupun că ceilalţi vânători de capete au şters putina în vremea asta. În curând ne vom putea începe urmărirea. Firește că situaţia noastră e mult îngreuiată acum, căci peste câteva minute căpetenia Nogi va şti că suntem în marş. Prin asta e primejduită viaţa tinerei Ellen Gledstery. Aş

porni imediat în desiş, dar mă tem că i s-ar putea întâmpla ceva lui Maud. Trebuie, deci, să aşteptăm neapărat câteva minute, până ce distrugătorul englez îşi va fi lăsat bărcile pe apa.

Maud stătea pe marginea luminişului, care ducea până la plajă. Auzind împuşcătura, ea începu să privească neliniştită în jur, dar Farrow îi strigă:

— Domnişoară Maud, rămâi fără frică acolo unde eşti, suntem în apropierea dumitale şi te ocrotim. A! distrugătorul s-a oprit, văd chiar că au fost desprinse bărci de salvare. În curând vei fi lângă tatăl dumitale, duduie, şi noi vom putea porni în căutarea surorii dumitale. Aşadar, nu uita ce ţi-am spus şi caută să-l împiedici pe domnul guvernator să trimită o trupă în interior.

— Domnule căpitan, voi încerca totul ca să-l abat de la gândul ăsta, făgădui fata. Mă încred în d-ta şi sper că vei salva pe sora mea.

— Nu-ţi pierde speranţa — răspunse Farrow — căci vom încerca totul şi, sunt aproape sigur că vom şi izbuti.

Distrugătorul lăsă pe apă trei bărci de salvare, încărcate cu marinari. In prima barcă Farrow văzu un bărbat înalt şi mlădios şi bănui îndată că acesta e guvernatorul Gledsterg; în aceeaşi clipă Maud strigă:

— Oh! ăsta e tata, domnule căpitan; îl voi retine cât mai mult şi voi căuta să-l împiedic să pornească în urmărirea vânătorilor de capete.

— Bine, dragă domnişoară, răspunse Farrow, calm. Du-te repede spre ţărm şi urcă-te imediat într-una din bărci. Nu vom pleca de aici, până nu te vom şti în deplină siguranţă.

Ascultătoare, Maud se apropia de ţărm. Farrow privi după ea şi o văzu aruncându-se în braţele Englezului înalt, care sărise primul pe uscat. Apoi se adresă camarazilor, cari se îndreptaseră spre desiş imediat după ce auziseră împuşcătura lui George

— Înainte, băieţi, acum e acum! Cred că nu e nevoie să vă mai spun, că trebuie să fiţi cu ochii-n patru. Gândiţi-vă, in orice clipă, că îndărătul fiecărui tufiş pândeşte moartea, Ţineţi pregătite granatele de mână şi folosiţi-vă de ele la prima mişcare suspectă ce veţi zări ceva. Bătrânul Nogi e cunoscut ca om viclean, trebuie, deci, să fim cu cea mai mare băgare de seamă. Şi acum, cu Dumnezeu înainte!

Fără să facă cel mai mic zgomot, tovarăşii pătrunseră în desiş. Petre se ţinea alături de George, căci nu vroia să-l piardă din ochi pe iubitul său stăpân. Acesta, însă, mergea cu mult curaj înainte, arzând de nerăbdare s-o salveze pe tânăra fată din mâinile sălbatecilor. Şi dacă, cumva, soarta grozavă o va şi fi ajuns, atunci tot tribul avea să simtă răzbunarea lui sângeroasă.

În înflăcărarea-i tinerească mergea cu atâta repeziciune, încât peste puţin se afla cu o buna bucată înaintea micului convoi.

De-odată ajunse pe o potecă îngustă, care părea să fi fost umblată, căci nu era presărată cu mărăcini sau alte bălării , George apucă repede pe ea, apoi rămase o clipă locului, surprins, pentru ca după aceea să pornească înainte cu paşi mari, scoţând o exclamaţie de triumf.

Pe o porţiune de pământ moale zărise întipăritura unui pantof de femeie, ceea ce însemna că Ellen Gledstery fusese târâta pe drumul acesta. Descoperirea asta îl făcu să uite orice prevedere şi ţinând într-o mână revolverul, iar în cealaltă granata, porni înainte.

Nu se mai gândea la ce-i spusese tatăl său, deşi ştia din proprie experienţă cât sunt de primejdioşi vânătorii de capete. El era mânat de gândul că o tânără fată albă se află în mâinile acestor sălbateci.

Nu-i vorbă, chiar atât de fără băgare de seamă nu era: se silea să facă sărituri cât mai mari şi în acelaşi timp asculta cu auzul încordat, căutând să descopere vre-un zgomot suspect. Odată tresări

speriat, auzind un foşnet în tufiş. Văzu, insă, repede că era unul din acei guzgani uriaşi de pe insulele Solomon, care străbătu poteca cu repeziciune.

Tot înaintând, ajunse într-un mic luminiş care avea cel mult zece metri în diametru. O clipă rămase la marginea lui şl privi in juru-i, apoi văzu la dreapta o deschizătură îngustă în frunziş. Se repezi într-acolo, dar se dădu speriat înapoi, când zări ivindu-se dintre tufe făpturi întunecate. Erau vânători de capete cari stătuseră la pândă acolo.

George se întoarse repede şi începu să fugă, străbătând luminişul. Din foşnetul şi trosnetele crengilor îşi dădu seamă că primejdioşii duşmani se luaseră după el; fără să se oprească din fugă se întoarse pe jumătate şi zvârli granata cu gaze. Alergă înapoi pe poteca îngustă şi curând dădu de Petre.

— Slavă Domnului, exclamă Uriaşul, peste măsură de bucuros. Ce mai spaimă am tras, domnule George! Si domnul căpitan e îngrijorat. Dar cum ai putut să te desparţi de noi, ştii doar cât de primejdioşi sunt vânătorii de capete!

— Ai dreptate, dragă Petre — încuviinţă tânărul —tocmai am observat şi eu lucrul acesta, cât pe aci era să pună mâna pe mine. Dar i-am scos din luptă cu o singură granată. Petre, pe poteca asta de aici am zărit întipăriturile pantofului fetei răpite, de aceea ani alergat atât de repede înainte. A, uite că vine tata cu ceilalţi camarazi!

— George, să nu mai faci a doua oară ce-ai făcut, zise căpitanul, enervat. Nici nu-ţi închipui ce-îngrijorat eram de soarta ta. Ce s-a întâmplat, de ce te-ai întors îndărăt?

— Cam la vreo treizeci de metri de aici se află un luminiş mic unde m-am pomenit faţă-n faţă cu vânători de capete şi am azvârlit asupra lor o granată cu gaz, răspunse tânărul. Trebuie, deci, să ocolim luminişul, altminteri e nevoie s-aşteptăm o jumătate de ceas până să se împrăştie gazele.

— Aşa e, e mai bine s-aşteptăm, îşi dădu cu părerea Farrow, căci dac-ar trebui să ne croim drum prin desiş, am pierde şi mai mult timp, apoi e şi mai primejdios, deoarece nu ne-ar fi cu putinţă să nu facem zgomot. Rămânem aici şi aşteptăm. N-avem de ce ne teme, căci paznicii pe cari i-a pus Nogi au fost făcuţi nevătămători şi ei. Într-o privinţă a fost bine, deci, dragă George, c-ai luat-o înaintea noastră. Dacă ne-am fi ivit cu toţii, paznicii s-ar fi retras îndată înspre sat, alarmând tot tribul . Acum vom sosi pe neaşteptate şi avem toate şansele s-o eliberăm pe Ellen Gledstery. Urma pantofului, pe care am observat-o şi noi, nu e prea veche, aşadar putem deduce că fata mai e în viaţă.

— Tot aşa cred şi eu — zise George, cu convingere — de aceea am şi luat-o înainte. Mă gândeam că voi izbuti s-o salvez singur.

— Atenţiune! şopti în aceeaşi clipă Petre. Sunt duşmani prin apropiere.

Vitejii marinari rămaseră nemişcaţi, încordându-şi auzul spre desişul care-i înconjura. Dar nimic nu se mişca în jurul lor. Probabil că Uriaşului îi se păruse numai.

Jumătatea de ceas se scurse într-o încordare de nedescris. În cele din urmă căpitanul dădu ordin de înaintare. Se pusese acum în fruntea trupei, pentru a-l împiedeca pe George să mai facă vre-o nechibzuinţă. Când ajunse în luminiş, se opri. Făpturi întunecate zăceau în iarba înaltă, vre-o şase sau opt vânători de capete cari fuseseră ameţiţi de gaze. Vântul uşor care adia peste luminiş trebuie să fi împrăştiat gazele în direcţia satului; prin asta, mai mult ca sigur că fuseseră ameţite şi santinelele cari ar mai fi rămas în tufişuri şi cari nu luaseră parte la atacul împotriva lui George.

Micul convoi străbătu luminişul, cu multă băgare de seamă. Şi într-adevăr, în tufişuri mai zăceau şi alţi sălbateci. Pe aceştia îi lăsară în seama marinarilor de pe distrugătorul englez.

Tovarăşii apucară pe poteca ce ducea la celalalt capăt al luminişului. Acum trebuiau să fie cu ochii-n patru, căci vicleanul Nogi va fi pus, desigur, alte santinele cari să-i apere sălaşul.

Situaţia lor devenea din ce în ce mai primejdioasă. Se aflau, după toate probabilităţile, în apropierea satului, în care căpetenia ţinea prizonieră pe a doua fiică a guvernatorului englez.

Căpitanul Farrow începu să meargă mai încet, se oprea adesea şi asculta cu încordare. Ştia că în satul lui Nogi se aflau câini şi aceştia vor da de veste locuitorilor.

Într-adevăr, deodată izbucni lătratul furios al unui câine sălbatec, dintr-aceia cari se află în număr mare pe lângă gospodăriile vânătorilor de capete. Animalele acestea dau o mâncare aleasă pentru aşa-numitei „ospăţuri cu câini ale bărbaţilor".

După lătrături se cunoştea că lagărul trebuie să fie la cel mult o sută de metri.

Mica trupă dădu din nou de un luminiş mic. Farrow văzu că de la marginea din faţa sa porneau in totul patru poteci spre desiş. Care din ele ducea în sat? Sau poate conduceau toate într-acolo, pentru ca locuitorii, atacaţi pe neaşteptate, să se poată salva mai cu uşurinţă?

Căpitanul chibzui câteva clipe, apoi zise încetişor:

— Trebuie să ne despărţim. Suntem douăzeci şi patru camarazi în total, aşadar câte şase oameni pentru fiecare din cele patru poteri, ceea ce va fi de ajuns dacă, întâmplător, vreuna din echipe se va trezi cu vânătorii de capete înainte de a ajunge în sat. In cazul acesta, vă veţi folosi imediat de granatele cu gaze. Trebuie să împiedecăm cu orice chip ca vreunul din sălbateci să dea alarma în sat. George, tu vei fi conducătorul unei echipe, luându-l şi pe Petre cu tine; doctore, dumneata vei conduce a doua echipă; Kard a treia şi eu pe cea

din urmă. In ordinea aceasta luăm potecile de la stânga spre dreapta. Aşadar, înainte, băieţii!

Cele patru echipe se formară la repezeală şi după câteva minute dispărură pe potecile din faţa lor. înfrigurat cum era, George pornişi de data aceasta mai repede ca ceilalţi. Petre încercă să-l oprească, dar nu fu chip.

Într-un rând, Uriaşul se poticni, închizând pentru câteva clipe drumul camarazilor ce veneau în urmă. În vremea asta, George le-o luă înainte cu vre-o cinci metri. Fireşte că Petre se grăbi să-l ajungă, dar când fu numai la trei metri, rămase împietrit de groază.

La un pas în spatele lui George se furişă dintr-un tufiş o făptură întunecată şi ridică securea grozavă a vânătorilor de capete.

O clipă Uriaşul chibzui dacă să arunce granata de mână sau să se folosească de revolver. Dar renunţă şi la una şi la alta, căci , gazele l-ar fi ameţit şi pe George pentru douăzeci şi patru de ceasuri, iar împuşcătura ar fi pus în picioare întreg satul.

Petre trase cu iuţeala fulgerului cuţitul de la brâu şi-l zvârli cu toată puterea în spre sălbatec.

Oţelul tăios nimeri de minune, individul se prăbuşi în aceeaşi clipă, fără să scoată un strigăt măcar. Era mort.

George se întoarse repede când sălbatecul căzu la pământ. Ridicase imediat revolverul dar acum nu mai avea nevoie să se folosească de el.

— Petre, îţi mulţumesc, zise el în şoaptă, când credinciosul tovarăş se apropia şi scoase cuţitul din trupul mortului.

— Cred ca n-a lipsit mult sa trec în lumea drepţilor .

— A fost să fie aşa ca să mă poticnesc şi să rămân astfel în urmă — răspunse Petre. — Sălbatecul şi-a închipuit că eşti singur, domnule George, şi a ieşit din ascunzătoare. Dacă ne-ar fi

văzut pe toţi laolaltă, ar fi alarmat satul fără doar şi poate.

— Da, ai dreptate, Petre — încuviinţă tânărul. Acum, însă, trebuie să rămânem împreună, deoarece cred că ne aflăm aproape de sat. Să fim însă cu mare băgare de seama.

III
LUPTA

AUZI IAR LATRAT DE CÂINI, care părea să vie de la cel mult douăzeci de metri. Dar vegetaţia bogată împiedeca să se vadă satul, care era şi bine ascuns.

Lătratul se auzi dinspre dreapta şi George presupuse că poteca făcea o cotitură înainte de a intra în sat. Faptul acesta era bine venit, căci le îngăduia să sară în spinare vânătorilor de capete. Din alt punct de vedere, însă, era şi primejdios, căci prin asta mica trupă a lui George era în primejdie, dacă se foloseau de granatele cu gaze. Trebuia totuşi să meargă înainte, până vor răsări colibele sălbatecilor. Şi, poate că poteca pe care se aflau sfârşea într-o rarişte, din care duceau alte drumuri în desiş şi în munţi.

De fapt, era îndoielnic dacă Nogi se va retrage în munţi, căci vânătorii de capete cari locuiau acolo se aflau în duşmănie cu triburile de pe ţărmul mării. Dar desigur că el îşi croise drumuri ascunse din satul acesta, pe cari se puteau salva locuitorii, în caz de mare primejdie.

Într-adevăr, George ajunse după câteva minute într-un luminiş mic. Ca de-obicei, se opri îndată la marginea lui şi privi cu atenţiune la tufele din faţa sa, în cari descoperi trei deschizături înguste. Aşadar, de acolo porneau trei poteci.

Nu se vedea nici o mişcare în frunziş. George avu, însă, impresia că acolo se aflau la pândă vânători de capete, cari urmau să acopere o

eventuală retragere. Poate că una din poteci ducea chiar spre sat.

— Domnule George, colo în tufiş, pe stânga, lângă poteca din mijloc, se ascunde, paremie-se, un vânător de capete, — şopti în aceeaşi clipă Petre la urechea tânărului. Cred că i-am zărit mutra.

— Aşa am spus şi eu că trebuie să fie paznici în tufişul de colo, răspunse George. Dar cum îi putem înlătura din cale? Granate cu gaze nu putem zvârli, căci atunci ar însemna s-aşteptăm o jumătate de ceas până să mergem înainte. Şi în vremea asta se poate isca o încăierare sângeroasă în sat, între camarazii noştri şi sălbatecii aceia. Să mai aşteptăm câteva minute, poate vom auzi zgomotul unei lupte; atunci ne năpustim şi noi.

— Ai dreptate, domnule George, zise Uriaşul. E mai bine aşa. Poate că izbutim să le sărim în spate fugarilor. Dar asta ce-o mai fi?

Din desiş se auzi un ţipăt prelung. El se repetă de câteva ori, ceea ce însemna că e un semnal, destinat să alarmeze pe locuitorii satului.

— Înainte! porunci George. Strigătele veneau din altă direcţie. Aşadar a fost descoperită o echipă de-a noastră. A! uite că lupta a şi început!

O împuşcătură de revolver se auzi din desiş, la dreapta lor. Ecoul nici nu se pierduse încă bine în văzduh, că Petre slobozi şi el un glonţ . În tufiş se auzi un răcnet de moarte şi un sălbatec se lungi la pământ. În mâna dreaptă ţinea încleştată o armă modernă.

— Aha! De la negustorii aceia fără conştiinţa, cari vând sălbatecilor arme moderne! scrâşni George. În primul rând Fred Larsen ăla, care şi-a şi primit pedeapsa meritată. Vom avea de...

Nu-şi sfârşi vorba, ci se aplecă repede. Ochii lui ageri zăriseră ţeava sclipitoare a unei puşti, care ieşea la iveală din frunziş. În clipa următoare glonţul îi şi şuieră deasupra capului, dar tot atunci detună revolverul lui George. Din nou se auzi în

desiş un strigăt de moarte şi un alt trup se prăbuşi la pământ.

Şi la dreapta lor se desfăşura acum o luptă înverşunată. Se auziră câteva împuşcături, trase de sălbateci, căci carabinele cu cari erau înarmaţi marinarii răsunau altfel. Dar împuşcăturile de revolver ale tovarăşilor erau tot mai dese şi răcnetele de moarte dovedeau cât de bine trăgeau ei.

— Domnule George, trebuie să tragem câteva salve în tufişurile din faţa noastră, propuse Petre; în felul acesta curăţăm locul. Acum se feresc să se arate, dacă ne-am ivi în luminiş, am fi întâmpinat cu focuri da armă.

— Bine, băieţi — răspunse George — împrăştiaţi-vă printre tufe, până veţi putea zări luminişul. Apoi vom descărca revolverele spre tufiş, le încărcăm repede la loc, pe urmă dăm şi noi năvală.

George mai aşteptă câtva timp, până încetă foşnetul din tufişuri. Observă cu atenţiune marginea opusă a luminişului şi-i se păru că vede o mişcare uşoară în frunziş.

— Ochiţi bine! strigă el imediat. Foc!

Optzeci şi patru de împuşcături răpăiră în câteva clipe. Se auziră strigăte de moarte, de spaimă şi gemete de durere. Asta însemna că stătuse ascuns acolo un număr mare de vânători de capete, dar după gălăgia de acum se putea deduce că se retrăgeau în grabă. Nu se aşteptaseră, desigur, la o grindină de gloanţe ca asta.

Tovarăşii îşi încărcară din nou revolverele şi George strigă:

— Înainte, fiţi fără milă!

El însuşi se repezi pe poteca din mijloc. Acolo observase mai multă mişcare şi-şi zise că poteca ducea, probabil, spre sat. Celelalte trei echipe se mai luptau încă, împuşcăturile însă răsunau din ce în ce mai rar; vânătorii de capete păreau să bată în

retragere. Poate că dispuneau şi de prea puţine arme de foc.

Presupunerea lui George se dovedi întemeiată: după câteva minute de mers, poteca pe care apucase, făcea un cot spre dreapta; înaintea lui locul se lumină — trebuia sa fie acolo o rarişte mai mare. După puţin timp zări ivindu-se colibele primitive ale vânătorilor de capete.

Făpturi negricioase alergau de colo până colo, câinii lătrau, porcii grohăiau; se părea că tribul se pregăteşte de fugă. Probabil că Nogi avea pe undeva o a doua ascunzătoare.

Când George, împreună cu tovarăşii săi se mai apropia, văzu că cele mai multe din făpturile acelea oacheşe cari dădeau bir cu fugiţii, erau nevestele vânătorilor de capete. Dar şi ele erau duşmane de temut, căci se pricepeau să se folosească de grozavele securi, cu aceeaşi îndemânare ca şi bărbaţii, oricum insa erau probabil prea înspăimântate, ca să se mai gândească la împotrivire.

Satul era într-o agitaţie grozavă, căci împuşcăturile năvălitorilor se apropiau cu repeziciune îngrijorătoare. De-odată, vre-o zece femei, — cele mai multe ducând în braţe capii şi boccele în spinare — se iviră pe poteca pe care alerga George cu ai săi.

Când dădură cu ochii de năvălitori, scoaseră răcnete înfiorătoare. Probabil că George închidea ultimul drum de salvare. Imediat se iviră câţiva vânători de capete cari se năpustiră cu securile ridicate asupra micului convoi. Tovarăşii traseră salvă după salvă si aproape toate îşi nimeriseră ţinta. Şase sălbateci fură culcaţi la pământ iar ceilalţi se făcură nevăzuţi printre colibe. Femeile fugiră şi ele, răcnind, dar amuţiră brusc, când se auzi un glas puternic, poruncitor.

Era, probabil, bătrânul Nogi, care le arăta ultima cale de salvare. Căci de-odată se făcu linişte desăvârşită în sat, de parc-ar fi pierit cu toţii.

George se opri imediat la depărtare de vreo zece metri de primele colibe. Nu-şi putea lămuri ce să fi provocat amuţirea asta bruscă a tuturor. Să fi aruncat celelalte echipe ceva granate cu gaze asupra satului? Sau era vreun vicleşug de-al bătrânului Nogi?

— Domnule George — se auzi glasul lui Petre — trebuie să fie ceva la mijloc. Dacă tovarăşii noştri au zvârlit granate cu gaze, nu putem intra în sat. Ce ne facem?

— Las-că ştiu eu! răspunse tânărul, cu încredere. Pregătiţi-vă carabinele! Vom trage câteva gloanţe în colibele cele mal apropiate şl in felul acesta vom afla imediat dacă vânătorii de capete s-au ascuns în sat.

— Dar dacă o nimerim şi pe biata prizonieră? întrebă Petre.

— Nu cred ca Nogi s-o fi ascuns pe tânăra Englezoaică tocmai într-una din colibele de la marginea satului.

— Ai dreptate, domnule George.

Cei şase tovarăşi duseră carabinele la ochi şi la comanda tânărului, glontele şuierară prin aer.

Rezultatul fu uimitor. Se auziră iar răcnete de moarte şi de spaimă, apoi făpturi negricioase începură s-alerge ca înnebunite spre marginea de apus a satului. Aşadar Nogi îşi pusese războinicii la adăpostul colibelor, pentru ca să sară in spinarea năvălitorilor.

Pe când cei şase tovarăşi îşi încărcau din nou armele, se auziră împuşcături de carabină şi dinspre marginile de miazăzi şi răsărit ale satului. Asta însemna că celelalte echipe pricepuseră şiretenia ca şi George şi făcură la fel.

Ţipetele se înmulţiră şi în acelaş timp. George şi tovarăşii săi zăriră tot mai mulţi sălbateci zbughind de după colibe şi îndreptându-se spre munţi. Fireşte că-i luară la ochi şl pe aceştia şi culcară la pământ pe câţiva. Cu cât doborau mai mulţi duşmani, cu atât sporeau şansele de salvare a

tinerei fete. După câteva minute George rămase încredinţat că nici un vânător de capete nu se mai afla în sat. Cu băgare de seamă porni acum cu oamenii săi, ţinând pregătite revolverele şi granatele cu gaze.

Când ajunse la cele dintâi colibe, începu să-l strige încetişor pe tatăl său. Făcea asta pentru ca să nu se expuie primejdiei de a fi luat drept duşman de către celelalte echipe cari înaintau fără îndoiala si ele.

Spre bucuria lui, căpitanul răspunse din apropiere. George o luă atunci printre colibe şi văzu ca numai bărbaţii fuseseră nimeriţi de gloanţe. Femeile cu copiii părăsiseră, deci, satul, la porunca lui Nogi.

George nu-l mai aşteptă pe căpitan, care se afla încă departe, ci strigă:

— Tată, au fugit spre apus, în munţi. Trebuie să ne luăm după ei. Si fără să mai aştepte răspuns, porni la drum împreună cu cei cinci tovarăşi ai săi. Văzu că satul acesta era numai o ascunzătoare a tribului pentru caz de primejdie; căci avea numai colibe joase de stuf, primitive, fără nici-o casă - kanu.

George alergă cu înfrigurare înainte. Ştia că tovarăşii veneau imediat in urma lui. Dar şi de data asta nesocotinţa sa era să-l coste viaţa. Tocmai trecea printre două colibe când auzi un foşnet lângă el. Trebuia să lucreze repede de tot acum, căci simţea instinctiv că se afla în primejdia de moarte. Se aruncă la pământ şi în aceeaşi clipă auzi un vâjâit deasupra capului, apoi răsunară două împuşcături din revolverul lui Petre. Urmară răcnete înfiorătoare, apoi două trupuri grele se năpustiră peste el.

Fusese, deci, atacat de doi sălbateci din ambele părţi. Îşi încordă puterile şi se ridică pe jumătate, dar cei doi sălbateci îl apăsau prea mult cu greutatea trupurilor lor şi nici nu-i putea zvârli în

lături, căci spaţiul dintre colibe era prea strâmt pentru asta.

Un simţimânt ciudat puse stăpânire pe el. Nu cumva vor izbuti cei doi sălbateci să-şi adune ultimele puteri şi să-l ucidă?

Înainte ca gândul acesta să-şi fi făcut bine loc în mintea lui, simţi uşurându-se povara de pe dânsul; coliba de stuf din dreapta se prăbuşii sub un trup greu care fusese azvârlit într-unsa, şi, după câteva clipe, al doilea sălbatec zbură spre stânga, în cealaltă colibă, care se nărui de asemenea.

— Domnule George! strigă Petre, când tânărul reuşise să se ridice repede şi să se întoarcă spre el. Acum credeam cu adevărat că s-a isprăvit cu dumneata. Cei doi sălbateci s-au ivit pe neaşteptate din două părţi îndărătul dumitale şi în aceeaşi clipă s-au repezit cu securile. Se vede, însă, că ai simţit primejdia şi te-ai aruncat la pământ. Securile au lovit doar aerul şi înainte ca sălbatecii să poată încerca un al doilea atac, eu am tras repede şi am nimerit bine. Dar tot mi-era frică să nu se folosească de cuţite. Bine că n-a văzut tatăl dumitale ce s-a petrecut.

— Îţi mulţumesc, Petre, zise George mişcat şi strânse mâna Uriaşului. Trebuie să mă plătesc şi eu odată de tine, căci mi-ai salvat viaţa de nenumărate ori. Da, e bine că tata n-a văzut primejdia în care mă aflam; s-ar fi supărat rău şi nu m-ar îi lăsat să iau parte pe viitor la întreprinderi primejdioase. Acum, să pornim mai departe, Petre. Gândeşte-te că o fată albă a fost târâtă de aceşti sălbateci fioroşi.

— Ai dreptate, domnule George, dar suntem cam departe de tovarăşi. Din fericire, m-am grăbit pe cât am putut, să ţin pas cu dânşii. N-ar fi mai nimerit s-aşteptăm până vom zări pe camarazi?

— Da, poate că e mai bine — încuviinţă tânărul — dar eu... — A! ai auzit?, se întrerupse el. Asta a fost Ellen Gledstery. Înainte, Petre, camarazii vor

fi auzit şi ei strigătul şi se vor grăbi. A! iar... la dracu!

Fără să se mai gândească la primejdia din care scăpase ca prin urechile acului, George se repezi înainte. Dar se pomeni în faţa unei vegetaţii bogate, în care nu ducea nici o potecă. Totuşi, ţipetele tinerei fete veniseră din direcţia aceasta.

— Pare să fie primejdios de tot, şopti Petre. Poteca ce duce şi mai adânc în sălbăticia asta, pare să fie mai bine dosită. Probabil că trebuie date la o parte crengile, dar în cazul acesta ne putem aştepta să fie ascuns vre-un vânător de capete pe acolo.

— N-are importanţă! zise George, cu energie, trebuie să străbatem! Ah! uite, Petre, urma pantofului tinerei Englezoaice. Să pătrundem prin tufa mare de colo.

Se repezi ca o săgeată, dar Petre sări după dânsul şi-l trase înapoi tocmai când ajunse în faţa perdelei de verdeaţă.

— Fii cu băgare de seamă! îl preveni el, Sunt sigur că acolo stă la pândă cineva.

Ridică revolverul şi trase patru gloanţe în tufiş. Se auziră doua-trei strigăte de spaimă, apoi un răcnet de durere. Petre descărcă şi restul gloanţelor, iar George începu să tragă şi el.

Încă un răcnet asurzitor se mai auzi, apoi zgomot de crengi rupte, din ce în ce mai îndepărtat. George şi Petre dădură în lături frunzişul, şi zăriră un vânător de capete horcăind pe pământul unei poteci înguste. Când Uriaşul ridică revolverul pentru a-l scăpa de chinuri, muribundul. se întinse şi rămase neînsufleţit.

— S-a dus! făcu Petre, calm.

Îşi vârî pistolul la brâu şi culcă la pământ crengile de pe ambele laturi ale potecii. Acum ceilalţi tovarăşi vor putea găsi imediat drumul pe care fugiseră vânătorii de capete cu prizoniera lor.

George nu se mai putu stăpâni. Se năpusti pe poteca îngustă cu atâta repeziciune, încât Petre

trebui să facă adevărate salturi de uriaş ca să nu-l piardă din ochi.

George ar fi vrut să strige numele prizonierei, îşi spuse însă că în cazul acesta vicleanul Nogi ar fi ucis-o repede, ascunzând-o undeva în desiş. Trebuia să-l surprindă pe bătrân în aşa fel, încât să nu-i lase să-şi aducă la îndeplinire nelegiuirea. Tânărul continuă să asculte cu încordare, căutând să stabilească prezenţa prin apropiere a vânătorilor de capete; în cele din urmă auzi un zgomot slab.

Sălbatecii trebuie să fi fugit în grabă, căci după sunet se aflau la cel puţin o sută de metri înainte. Şi apoi, George şi Petre, alergaseră şi ei pe potecă atât cât îi duceau picioarele. Fireşte că acum o luară şi mai repede la picior, nădăjduind să se apropia de izbândă. Chiar dacă erau numai doi oameni împotriva unui trib întreg, aveau în schimb arme bune, în primul rând granate cu gaze, cari culcau la pământ duşmanul cât ai clipi din ochi.

Trebuiau mai întâi s-o vadă pe prizonieră, apoi vor putea face uz de armele acestea; totuşi, luară de pe acum câte două granate în mâna dreaptă.

Din nou se ivi în faţa lor un luminiş care era mai mare decât cele străbătute până atunci. Marginea din faţă nu era, însă, formată din tufe, ci un perete drept de stâncă se înălţa de vreo zece metri. Numai câţiva copăcei şi buruieni creşteau în crăpăturile stâncii.

În partea de jos a peretelui stâncos se căscau patru peşteri uriaşe. George şi Petre se opriră surprinşi. Aşa dar, vânătorii de capete fugiseră în stânci; în peşterile subpământene cari se întindeau, probabil, până departe, aveau posibilitatea să se apere împotriva oricărui vrăjmaş.

— Petre, sunt de părere să ne furişăm până in faţa peşterilor şi să aruncăm înăuntru, cât mai departe, granate cu gaze, zise George, — După urmele numeroase cari se văd, poţi deduce şi tu că au târât până şi porcii după ei.

— Eu aş spune, să nu ne apropiam prea mult, zise Uriaşul. Poate că vre-unul din vânătorii de capete mai are o armă şi ne-ar putea împuşca lesne când ne-o vedea străbătând luminişul. Altfel trebuia să facem. Uite, domnule, George, ia şi granatele mele. Dumneata alergi până acolo, iar eu voi trage, în vremea asta, cu revolverele în gura peşterii. Dacă gloanţele pătrund înăuntru, nici-unul din sălbateci nu va cuteza să înainteze spre ieşire atât de mult, încât să poată ţinti bine.

— Minunat, Petre! exclamă George, vesel. Aşa vom face. Hai, începe!

Înaintară câţiva paşi în luminiş. Uriaşul avea câte un revolver în fiecare mână şi începu să tragă glonţ după glonţ în cele patru deschizături ale peretelui stâncos. Se auziră strigăte de spaimă când primele gloanţe se izbiră de pereţii interiori ai peşterilor.

Căci Petre se ferea să împuşte direct înăuntru, de teamă să n-o nimerească şi pe Ellen Gledstery. De aceea, trăgea în aşa fel, încât gloanţele loveau peretele stâncos de la intrarea peşterilor.

Cu paşi mari, George se îndreptă spre zidul de piatră. Din strigătele vânătorilor de capete, el îşi dădea seamă că se retrag spre fund; aşadar, stătuseră într-adevăr la pândă,

Ajunse la peretele stâncos, fără ca din peşteri să fi zburat vre-o săgeată sau un glonţ. Aruncă întâia granată cu toată puterea în deschizătura din dreapta, apoi a doua în cea din stânga. Sări şi la celelalte peşteri, procedă în acelaşi fel.

De fiecare dată când granata făcea explozie, auzea strigăte de spaimă, cari amuţeau însă curând, — dovadă că gazele îşi făceau efectul. Probabil că peşterile aveau răsuflători pe sus, ceea ce îngăduia gazelor să se împrăştie repede.

Când George se întoarse, zâmbind, spre Petre, privirea sa căzu întâmplător asupra desişului dinspre apus. Şi atunci zări o făptură înaltă, cu păr

cărunt, care tocmai se făcea nevăzută cu mlădierea unui şarpe, între două tufe.

George scoase o exclamaţie de uimire, apoi se năpusti ca fulgerul pe urma ei. Că bătrânul sălbatec — nu putea fi altul decât Nogi — ducea pe umeri trupul neînsufleţit al unei tinere fete albe.

IV
LUPTE SĂLBATECE

VICLEANUL NOGI trebuie să fi avut încă o ieşire tăinuită din peşterile stâncoase şi se folosise de ea îndată ce-l văzu pe George străbătând luminişul, ocrotit de gloanţele lui Petre. Luase, însă, cu sine prada preţioasă.

George ştia un singur lucru acum: trebuia s-o salveze pe tânăra fată. Fără să ţie seamă de prevenirile lui Petre care nici nu ştia ce se petrecuse, se năpusti spre desişul, îndărătul căruia dispăruse Nogi,

Mai avea o granată cu care putea face nevătămător pe căpetenie şi pe eventualii lui însoţitori. Tânăra Englezoaică va îi atunci salvată, căci trăia încă, altminteri Nogi nu s-ar mai fi obosit s-o târască după el.

Când George sări printre cele două tufe, se văzu într-un luminiş mic, din care porneau câteva poteci. Cercetă cu băgare de seamă pământul, ce era acoperit cu iarbă măruntă. Zări o dâră subţire în iarbă, care ducea la poteca din mijloc. Pe alocuri firele erau smulse şi George îşi aduse aminte de povestirile cu Indieni pe cari le citise în copilărie.

În ele se pomenea de aceste fire de iarbă smulse, din cari eroul povestirilor deducea că trecuseră pe acolo oameni desculţi, cari smulgeau cu degetele de la picioare ici colo câte un fir.

Pe aici trecuse Nogi cu prizoniera lui, căci vânătorii de capete merg toţi desculţi.

George se aplecă pentru a cerceta mai bine urmele. De-odată se simţi străbătut de o spaimă

grozavă.

Auzise un zgomot uşor îndărătul său, un foşnet în iarbă. Imediat îşi dădu seamă că un vânător de capete se afla in spatele lui, — probabil cu securea ridicată pentru a-l lovi.

Tânărul stătuse mult de vorbă cu doctorul Bertram despre aceşti sălbateci grozavi şi citise tot atât de mult în această privinţă. Ştia astfel, că atâta vreme cât se afla aplecat, nu era ameninţat de lovitura mortală. De-abia când se va ridica, tăişul ascuţit îi va spinteca şira spinării, de la ceafă în jos.

O clipă doar chibzui ce-i de făcut, pe urmă se aruncă vijelios pe partea stângă, se rostogoli şi — stând pe spate — văzu un vânător de capete care se năpustea asupra lui cu securea ridicata. Aşadar, se aflase într-adevăr îndărătul lui şi nu aşteptase decât momentul prielnic ca să dea lovitura de moarte.

Acum va izbi cu arma grozavă, unde va nimeri. Duşmanul trebuia să piară cu orice chip,

George şi apucase să ridice mâna dreaptă, în cate ţinea revolverul. Trebuia să-l nimerească de la întâiul glonţ pe duşman, ca să nu-i mai lase timp să dea lovitura.

Cu iuţeala fulgerului tânărul descarcă arma, ţintind tâmpla sălbatecului. Acesta rămase drept ca o lumânare, cu securea grozavă pe jumătate ridicată. Cu ochi mari, uimiţi îl privi pe George câteva clipe, apoi se prăbuşi.

Răsuflând uşurat, tânărul porni grăbit pe poteca din mijloc, pe unde ducea urma din iarbă. Când pătrunse pe drumeagul îngust şi acoperit cu bălării, văzu că se afla pe calea adevărată. Crengile şi mărăcinişul erau rupte de curând şi de unele din ele observă în treacăt că atârnau fâşii dintr-o stofă albă. Pe aici îşi dusese prada bătrânul Nogi.

George iuţi paşii. Vicleanul şef de trib trebuie să fi auzit împuşcătura lui din luminiş şi era de aşteptat să se fi ascuns acum pe undeva, pentru ca să-l poată ataca pe urmăritor. Sau — George păli la

gândul acesta — o ucisese repede pe tânăra fată care-i îngreuia fuga, ii tăiase capul preţios şi dispăruse cu trofeul său în desişul sălbatec.

Încordându-şi auzul, George se repezi pe potecă. De-odată, se cutremură, apoi o zbughi înainte cu puteri îndoite, murmurând o rugăciune, ca să nu ajungă prea târziu. Ca la vre-o douăzeci de metri de acolo, se auzi strigătul înăbuşit al prizonierei.

După câteva clipe el se repezi, de data asta şi mai sfâşietor. Acum însă George se afla numai la vre-o şase metri. Poteca, făcea un cot spre răsărit, înfundându-se în adâncurile desişului.

George scoase atunci un răcnet ameninţător. Nădăjduia că bătrânul Nogi se va feri să făptuiască o nelegiuire, dându-şi seamă de apropierea duşmanului său. Şi când ajunse la cotul potecii, o privelişte îngrozitoare i se înfăţişă înaintea ochilor. Căpetenia stătea cu cuţitul ridicat în fata unei tinere fete, care căzuse în genunchi. Cu mâna stângă apucase minunatul păr blond al nenorocitei, — dar nu dăduse încă lovitura de moarte, auzind strigătul lui George.

Cu un amestec de furie şi spaimă Nogi privi spre potecă. Când îşi zări duşmanul, scoase un ţipăt sălbatec şi agită ameninţător cuţitul. Dar George ridică revolverul şi ţinti lama lucitoare a cuţitului; când glonţul porni, Nogi scoase un răcnet de durere şi mânie.

Cuţitul îi căzu din mână şi înainte ca tânărul să poată trage a doua oară, sălbatecul o luă la fugă şi pieri în frunziş.

În schimb, Ellen Gledstery se prăbuşi ia pământ. Spaima prin care trecuse, apoi eliberarea neaşteptată în ultima clipă, erau prea mult pentru dânsa.

George nu ştia ce să facă. Dacă fata n-ar fi fost în nesimţire, ar fi luat-o repede cu dânsul, mergând în întâmpinarea camarazilor, cari desigur că erau pe urmele lui. Acum, însă, trebuia să rămâie cu ea în luminişul acesta, până se va trezi din leşin.

Primejdia era însă mare. Era înconjurat de tufişuri dese şi bătrânul Nogi avea cu dânsul o secure grozavă, după cum văzuse George. Cât de lesne s-ar fi putut întâmpla ca vicleanul şef de trib să se strecoare în urma lui şi să-i dea lovitura de moarte.

Un zgomot uşor, care pătrunse din frunziş, îi dovedi tânărului că prevăzuse bine pericolul. Poate că Nogi se gândea că George va duce cu sine pe victima lui şi atunci ar fi fost uşor pentru el să-si nimicească duşmanul şi să-şi ia înapoi prada.

George trase la repezeală vre-o trei gloanţe în tufişul de unde venea zgomotul. Un răcnet de furie îi răspunse. Îl nimerise, deci, pe sălbatec. Tânărul îşi dădea seamă că pericolul pentru el va dăinui atâta vreme cât bătrânul va fi prin apropiere. Ura şi furia sa împotriva străinilor, trebuiau să fie fără margini.

Tot tribul lui fusese biruit, cei mai buni războinici ucişi şi acum îi fusese smulsă în ultima clipă şi cea de-a doua prizonieră.

Lui George nu-i prea era plăcut să omoare un om, dar de data asta era vorba de legitimă apărare. Nu putea cuteza să pornească înapoi cu prizoniera, atâta vreme cât duşmanul înverşunat se afla prin apropiere.

Mai slobozi două gloanţe în frunziş, apoi îşi luă inima-n dinţi şi pătrunse înăuntru. In sinea lui nădăjduia că-l va găsi pe Nogi grav rănit, dar când ajunse la câţiva metri de locul dincotro auzise ţipatul, nu văzu nici urmă de căpetenie. Fu cuprins de teama ca vicleanul Nogi să nu se furişeze în luminiş, pentru ca să se răzbune pe fată, după cum avusese de gând.

Vru să se întoarcă repede, când auzi un geamăt slab, care venea de la câţiva metri. Cu băgare de seamă se apropia de locul cu pricina, privi cercetător prin tufiş — şi se dădu îndărăt cu iuţeala fulgerului. La câţiva centimetri, numai, de obrazul său trecu ca o săgeată tăişul ascuţit al securii grozave, pe care Nogi o azvârlise cu toată puterea.

Cu o uimitoare prezentă de spirit George apăsă in aceeaşi clipă pe trăgaciul revolverului său şi glonţul pătrunse în tâmpla adversarului care rămase nemişcat.

Fără să mai piardă vremea, curajosul tânăr o luă îndărăt spre luminişul unde o lăsase pe Ellen Gledstery. Era mulţumit că scăpase de ultimul şi cel mai înverşunat duşman; acum va duce de acolo pe fata salvată, se va întâlni în curând cu tovarăşii săi şi împreună o vor transporta pe Englezoaică într-un loc, de unde tatăl ei o va putea lua.

O spaimă de moarte puse stăpânire pe George când ajunse în luminiş. Ellen Gledstery dispăruse...

Să se fi trezit în vremea asta şi să fi fugit undeva în desiş? Sau să fi avut Nogi războinici cu el, cari târâseră din nou preţioasa pradă?

George fu cuprins de o mânie grozavă împotriva lui însuşi. Nogi, care fusese, probabil, grav rănit de pe urma gloanţelor sale, nu i-ar mai fi putut deveni primejdios şi ar fi trebuit să-l lase în plata Domnului. Şi acum o pierduse din nou pe aceea, pe care o salvase, în sfârşit, cu prilejul atâtor primejdii.

Privi cu încordare în jurul său, nădăjduind să descopere vre-o urmă. Şi văzu într-adevăr pe poteca ce ducea spre apus, o fâşie de stofă de la rochia albă a prizonierei, atârnată de o cracă. Era însă la înălţime atât de mare, încât George îşi dădu seama imediat că Ellen fusese dusă pe umărul unui sălbatec.

Fără să mai stea la gânduri, porni ca o săgeată pe potecă. Răpitorul nu putea să i-o fi luat cu mult înainte, căci George nu lipsise decât puţin timp de lângă fată. Şi cu povara în spinare nu putea să-i scape lui George cel iute de picior.

În vreme ce alerga, tânărul îşi încarcă revolverul. Era hotărât să-l culce la pământ pe vânătorul de capete, îndată ce va da ochi cu el.

Dar sălbatecul părea să fi desfăşurat o iuţeală uimitoare. Observă cu surprindere că multe ramuri

şi mărăcini cari acopereau poteca, fuseseră îndepărtate de curând. Asta n-ar fi putut-o face răpitorul in vreme ce fugea căci ar fi pierdut timp şi George l-ar fi ajuns de mult.

O bănuială grozavă îl cuprinse. Se părea că un sălbatec se furişase încoace dinspre apus, îşi croise drum pe potecă, se folosise apoi de prilej să răpească pe fată, şi se întoarse spre satul său, neîmpiedicat de crengi şi mărăciniş.

Trebuie să fi fost un bărbat vânjos şi înalt, care ţinea mult să aibă o fată albă.

George îşi zise că nu putea fi altul decât căpetenia Tuko, care purtase o ură înverşunată criminalului căpitan Fred Larsen, pentru că nu voise să-i procure şi lui femei albe. E drept că Tuko îl asigurase pe căpitanul Farrow că e prietenul lui şi tot atât de adevărat e că avea o teamă superstiţioasă de aceşti albi, cari se iveau cu vasul lor din apă şi dispăreau apoi tot aşa. Dar, odată în stăpânirea fetei albe, nu va deveni el duşmanul celor de pe submarinul „Dox"?

Poteca părea să ducă direct spre un sat de apă, care se afla pe coasta de apus a insulei. George socoti cam de cât timp se aflau pe drum şi atunci îşi zise că nu va trece mult şi va sosi acolo. Oare submarinul să fie la post? Şi Rindow să se fi arătat îndată în golf?

George îşi spuse însă imediat că primul ofiţer nu va face asta, înainte de a vedea pe căpitan şi oamenii săi ivindu-se în satul lui Tuko. Aşadar, căpetenia nu ştia încă nimic de apropierea „prietenilor" săi, de acea se temea, desigur, în sinea lui.

Tânărul îşi mai spuse că Petre trebuia să fie pe urmele sale; gloanţele pe cari le trăsese în desiş, i-au arătat Uriaşului, desigur, calea. Dar poate că credinciosul tovarăş pusese mai presus datoria, decât dorinţa de a veni în ajutorul scumpului său stăpân. Trebuia să-i previe pe camarazii ce veneau

în urmă, ca să nu intre în peşterile din stânci, atâta vreme cât nu se împrăştiaseră gazele granatelor.

George era hotărât să se ia la luptă şi cu Tuko, dacă nu s-ar fi putut altfel. Rindow va ieşi imediat la suprafaţă, când îl va zări în sat.

Tot gândind astfel gonea în urma căpeteniei care, cu toată povara sa, părea să fie iute de picior, ca o căprioară. Bucuria lui Tuko de a fi pus, în sfârşit, mâna pe o fată albă, trebuie să-i îi dat puteri uriaşe.

Cu o mânie stăpânită, George gonea mereu. Sforţarea pe care o făcea era supraomeneasca deoarece aerul în desiş era cald şi umed, un adevărat aer de seră. Chiar cu mersul obişnuit în atmosfera aceasta, sudoarea ţâşneşte din corpul Europeanului, plămânii îşi primenesc cu greu aerul şi inima începe să bată anormal.

Dărâmi-te să alergi nebuneşte prin iadul acesta, pregătindu-te pentru o luptă grea! Numai o energie de fier, ca a lui George, putea să reziste unei asemenea încercări.

Scântei şi cercuri roşii îi licăreau pe dinaintea ochilor, inima-i bătea să-i spargă pieptul, plămânii lucrau cu o repeziciune nefirească, — dar el nu se dădu bătut.

Vre-o jumătate de ceas goni astfel, şi în sfârşit zări în faţa sa pe căpetenie, care alerga cu sărituri mari, ducând pe umăr fata leşinată.

George se linişti ca prin minune. Îşi învinse ameţeala ce amenința să-l copleşească, după sforţările supraomeneşti pe cari le făcuse. Clipa hotărâtoare se apropia. Poate va izbuti să-l silească pe Tuko s-o elibereze pe prizonieră, înainte ca s-ajungă cu ea în sat. Căci odată acolo, lucrul devenea mai greu si ar fi fost nevoie de intervenţia iui Jan Brike.

În cazul acesta, însă, tatăl şi camarazii săi ar fi în mare primejdie. Poate că marinarii distrugătorului englez erau pe urmele lor, în vreme ce dânşii vor trebui s-aştepte o jumătate de ceas,

înainte de a pătrunde în satul lui Tuko, pentru a-l lua pe George al lor, ameţit şi el de pe urma gazelor.

Tânărul chibzui ce e de făcut, în timp ce continua să alerge, tot apropiindu-se de căpetenie. Se gândea dacă n-ar fi mai nimerit să-l culce la pământ cu un glonte, uşurându-şi, astfel, sarcina.

Tocmai ridicase revolverul să-şi aducă gândul la îndeplinire, — când Tuko se făcu nevăzut spre dreapta, cu iuţeala fulgerului. Poteca făcea un cot pronunţat .

Când, după câteva clipe, George ajunse la locul cu pricina, văzu că acest cot, care ducea spre nord, era foarte scurt. Tuko dispăruse din nou; George ajunse la o a doua cotitură a potecii, o străbătu — şi în clipa următoare se trezi fată 'n fată cu doi vânători de capete, pe când la un pas de el stătea Tuko, gâfâind şi cu sudoarea şiroindu-i pe trup. Pe umăr o mai ţinea încă pe Ellen, care era leşinată .

— Fiul prietenului meu e iute la picior! grăi el, în englezeasca lui stricată. Unde este prietenul meu?

George observă că tonul cu care pusese această întrebare nevinovată, suna cam speriat. De aceea răspunse calm, după ce trase de câteva ori aer în piept:

— Tata va fi îndată aici, e îndărătul meu.

— Oh! făcu Tuko, cu ochi scânteietori, — unde e vasul său care dispare in apă?

— Se află în faţa satului d-tale — răspunse George, măsurându-l cu privirea energică pe sălbatec. Am nimicit pe căpetenia Nogi, cu tot tribul său, pentru a o elibera pe fata asta, care urmează să devie soţia mea. Îţi mulţumesc, Tuko, că ai dus-o aici.

Căpetenia făcu o mutră speriată, apoi întrebă, codindu-se:

— Fata asta e soţia prietenului meu? Nogi e mort, tribul său e nimicit?

— Da, noi am făcut asta, răspunse George, calm. A fugit în desiş, noi l-am urmărit, însă, şi am nimicit restul tribului său, în peşterile din stâncă.

— În peşterile din stâncă? exclamă Tuko, încremenit. Nu se poate! Nimeni nu poate să intre în ele.

— Noi, da, zise George, înălţând capul cu mândrie.

Era curios să vadă ce se va întâmpla acum. Cei doi vânători de capete cari îl înhăţaseră îi ţineau încă braţele ca într-un cleşte de fier, dar aruncau priviri speriate când spre dânsul, când spre căpetenia lor, care părea foarte nehotărâtă.

V
O LUPTA PE VIAŢA ŞI PE MOARTE

ÎN CELE DIN URMA TUKO ÎŞI ÎNALTA TRUPUL, se sili să pară cât mai neînfricat, şi zise:

— O să fie ea soţia prietenului meu, dar şi soţia mea. Am găsit-o în desiş şi am luat-o cu mine. Preoţii mei vor hotărî cui se cuvine.

Fără să mai învrednicească pe George cu o privire, îi întoarse spatele şi porni înainte cu prada sa. Cei doi sălbateci cari îl înhăţaseră pe tânăr îl traseră după ei. Poteca era atât de lata , încât puteau păşi lesne alături de el.

Peste vreo cinci minute, ieşiră din tufiş. George avu să îndure o dezamăgire acum, căci Tuko se opri şi punând-o jos pe Ellen, zise liniştit:

— Vasul care se afundă în apă nu trebuie să-l vadă pe fiul prietenului meu, înainte ca preoţii să hotărască a cui să fie femeia albă.

Scoase apoi un ţipăt ascuţit şi imediat se iviră printre colibele satului câţiva vânători de capete cari se apropiau repede. George ştia destule despre vânătorii de capete, pentru a recunoaşte în cel din frunte — un bărbat bătrân şi uscăţiv — pe şeful

preoţilor cari adesea sunt adevăraţii stăpânitori ai tribului.

Mai ştia de asemeni, că preoţii aceştia sunt foarte lacomi din fire şi chibzuia cum să-i atragă de partea lui prin felurite făgăduieli.

Tuko începu să ţie o cuvântare preoţilor săi, o cuvântare lungă, în englezeasca stricată care se vorbea pe acolo; se folosea de limba aceasta probabil din consideraţie pentru George.

Când povesti că „prietenul" său ucisese pe Nogi şi tot tribul său, şi că pătrunsese chiar până în peşterile din stâncă, pe chipurile aşa zişilor „vraci", se putu citi mai întâi uimire adâncă, apoi neîncredere vădită.

— Când voi vedea capul lui Nogi, vom crede! zise cel mai în vârstă.

În aceeaşi clipă câţiva din vracii tribului scoaseră exclamaţii de mirare şi arătară spre poteca care ducea în desiş. George se întoarse şi văzu un băştinaş înalt, care ţinea ridicat în mână un trofeu groaznic: capul bătrânului Nogi.

— Vedeţi ca am spus adevărul, zise el imediat, către vraci. Trebuie să-mi daţi drumul mie şi soţiei mele, altfel sunteţi in primejdie să vă pierdeţi capetele.

Era caraghios rostind această ameninţare, dar simţea că trebuie să procedeze astfel, altminteri era pierdut. Şi într-adevăr, cuvintele sale păreau să facă impresia dorită, căci preoţii îşi apropiară capetele şi începură să şuşotească între dânşii, cu înfrigurare.

După cât se vedea, le era într-adevăr frică de „prietenul" căpeteniei lor. Capul puternicului Nogi le dovedea că se împlinise soarta acestuia, pentru că îndrăznise să se ia la luptă cu străinii aceştia cari ieşeau şi dispăreau din apă după voie. Pe de altă parte, însă, nu vroiau să se puie rău cu căpetenia lor. Chiar dacă puterea lor în trib era foarte mare, Tuko îşi dovedise uneori energia în

chip foarte neplăcut, înlăturând pe acei cari îi stăteau în cale.

Vorbiră mult împreună, apoi şeful preoţilor sentoarse cu faţa la căpetenie şi spuse :

— E greu, foarte greu... Tu, Tuko, ai găsit-o pe femeie în desiş, dar fiul prietenului tău, a scăpat-o din mâinile lui Nogi. Aveţi amândoi acelaş drept asupra ei. De aceea, s-ar cuveni să vă luptaţi pentru dânsa.

Tuko îşi dădu seama imediat ce se ascunde sub aceste cuvinte. Dacă va fi învins în lupta cu acest străin, vracii tribului său ar dobândi puteri depline; ar lipsi mâna puternică, mâna care îi ţinuse în frâu până acum.

Pe de altă parte, însă, nu trebuia să se dea în lături de la această luptă, căci ar fi un fel de înfrângere care ar putea fi dăunătoare si lui şi tovarăşilor săi.

De fapt nu prea socoteau pe George ca un potrivnic vrednic de ţinut în seamă, căci el — Tuko — era cu un cap mai înalt şi mult mai lat în spate decât Albul. Era un uriaş faţă de acest tinerel. Nu ştia, totuşi, ce puteri misterioase zac în străinul acesta. Altminteri, cum ar fi fost cu putinţă să-l învingă pe vicleanul şi primejdiosul Nogi? Cum ar fi fost posibil să pătrundă în peşterile din stâncă, unde nu putea pătrunde nimeni?

E drept, Tuko era ceva mai dezgheţat ca ceilalţi din tribul său, dar lipsit cu desăvârşire de superstiţii nu era nici el. Pentru lucruri dintr-astea de necrezut, nu găsea decât o singură explicaţie: niscaiva duhuri trebuiau să fie amestecate aici.

Singur faptul că George izbutise să-l ajungă pe el — cel mai vestit alergător al tribului — se părea o adevărată minune. Toţi ceilalţi străini, cari veneau întâmplător pe aici, să facă schimb de mărfuri, de-abia se mişcau sub soarele fierbinte sau în desişul înăbuşite al insulei. Se mai trezeau din toropeală, numai când se vedeau în primejdie.

Acestui străin atât de tânăr, trebuie, însă, să-i fi venit în ajutor vreun duh, pentru ca s-aducă la îndeplinire fapta lui supraomenească. Oare duhul acesta nu-i va ajuta iar, când va lupta împotriva lui, a uriaşului Tuko?

Gândurile cari frământau pe căpetenie se puteau citi în privirea pe care o îndreptă asupra lui George. Şi acesta pricepu îndată ce gândeşte sălbatecul, căci zise cu trufie:

— Fata albă e femeia mea. Totuşi, mă voi lupta pentru ea. Ce fel de arme alegem?

Tuko făcu o mutră cam furioasă. Acum era încredinţat pe deplin că tânărul acesta, care era un copil faţă de el, era ajutat de un duh. Altfel cum ar fi putut râde cu atâta încredere, — cum ar fi putut lăsa pe seama adversarului alegerea armelor?

Din fericire, însă, el nu observă că George nu prea era liniştit de perspectiva acestei lupte. Tânărul ştia bine că nu va putea birui pe uriaş. Pe lângă forţa lui neobişnuită, Tuko dispunea şi de îndemânare supranaturală aproape, după cum observase el. Şi dacă i-ar da în gând să aleagă drept armă securea grozavă a vânătorilor de capete, atunci era cu siguranţă pierdut, căci George nu cunoştea deloc mânuirea ei.

Dar, deşi gândurile acestea îl frământau, el nu-şi dădu îngrijorarea pe faţă, ci se uită zâmbind la Tuko.

Căpetenia, însă, era din nou în încurcătură. Ar fi vrut să aleagă securea, căci era meşter mare în mânuirea ei, dar se temea că faptul acesta ar fi putut fi luat drept un semn de slăbiciune de către cei din tribul său.

Fără voie aproape privirea lui se alinţi asupra mânerului pumnalului, pe care Sanja i-l dăruise lui George. Se pricepea şi în mânuirea pumnalului şi îşi spuse că asta ar fi o armă, a cărei degere n-ar fi putut fi considerată drept slăbiciune.

— Dacă fiul prietenului meu n-are nimic împotrivă — zise el — atunci vom lupta cu

cuţitele noastre.

Murmurul de aprobare din partea vracilor şi a celorlalţi vânători de capete, cari se adunaseră în jurul lor, îi întăriră încrederea în sine.

Totuşi, cu tot curajul pe care căuta să şi-l facă, Tuko nu prea se simţi bine când îl auzi pe George spunând:

— Bine, Tuko, mă învoiesc. Oamenii tăi să-mi ia celelalte arme cari le am asupra mea şi să le aşeze colo jos, lângă copac. Sunt printre ele arme grozave, cari ar putea nimici întreg satul, dacă ar cădea în mâini străine.

Tuko dădu o poruncă, dar nimeni nu se grăbi să asculte. Cei doi vânători de capete cari îi ţineau braţele încleştate, holbară ochii şi nu lipsi mult s-o rupă de fugă....

— Voi lua eu singur armele, hotărî Tuko.

Simţea că toată puterea lui era acum în joc şi c-ar fi fost pierdut dac-ar fi dat cel mai mic semn de frică. Mai bine să se lase nimicit de armele misterioase ale străinului, decât să fie doborât de mâna vracilor săi.

Păşi încetişor spre George, cu trupul înălţat si cu o voinţă de fier întipărită pe faţă. Trase revolverele de la brâul tânărului şi le aşează jos cu băgare de seamă, apoi îi desfăcu din curea carabina. La sfârşit luă grenadele de mână, cari păreau foarte neplăcute .

George era înarmat acum numai cu minunatul pumnal al Sanjei. La un semn al lui Tuko, cei doi vânători de capete îi dădură drumul şi săriră repede în lături. Acest om ucisese pe bătrânul Nogi, trebuia să fie grozav de primejdios .

Toţi se temeau în sinea lor, de zâmbetul lui George. Oricine altul, care ar fi trebuit să se lupte cu Tuko, nu şi-ar fi putut ascunde teama. Şi băieţandrul ăsta străin, atât de mic faţă de vestitul luptător, — zâmbea liniştit.

Dar tânărul ştia bine că Tuko avea oare puţine perspective de biruinţă, dacă el — George — va

izbuti să-i insufle o teamă misterioasă.

— Fiu al prietenului meu — zise Tuko, care pusese jos securea şi scosese de la brâu cuţitul lat şi lung — locul acesta este bun pentru luptă. Ce zici?

— Fireşte, răspunse George, vesel, putem începe chiar imediat. Dar stai. Viitoarea mea soţie se trezeşte.

Ellen Gledstery începu să se mişte. îşi ridică cu greu partea superioară a trupului, privi în jurul ei şl-şi acoperi faţa cu mâinile, Se vedea din nou înconjurată de chipurile fioroase ale sălbatecilor. George insă o întrebă repede:

— Domnişoară Gledstery, vorbeşti franţuzeşte?

Surprinsă, fata îl privi lung, apoi zâmbi cu tristeţe şi dispreţ, si zise:

— Ah! probabil că d-ta eşti întovărăşit cu sălbatecii aceştia.

— Nu vorbi aşa! o apostrofă George, noi am eliberat pe sora d-tale Maud, care se află lângă tatăl d-tale, Acum mă pregătesc de luptă cu uriaşul acesta, care vrea să fii a lui. Eu te-am dat drept soţia mea şi duelul va avea să hotărască. Să nu te îngrijeşti, însă, chiar dac-ar fi să cad. Ajutorul e pe aproape şi vel fi salvată în orice caz. Dacă vei fi salvată într-adevăr, te rog sa-i spui tatălui meu un rămas bun din partea mea. El e căpitanul Farrow.

— Oh! iartă-mi cuvintele pe cari le-am rostit! exclamă Ellen, stingherită. Eram prea turburată ca să pot judeca lucrurile limpede. D-ta eşti George Farrow? De mult doream să te cunosc. Ziceai că vrei să lupţi împotriva acestui uriaş fioros? Nu, domnule Farrow, asta n-o pot îngădui!

— Aşadar, preferi să devii soţia lui? întrebă George, cu un zâmbet ironic. Nu cred să vrei asta, citesc pe chipul d-tale ce gândeşti. Totuşi, mi-ai putea ajuta într-o anumită privinţă. Voi face eu în aşa fel, încât căpetenia să te întrebe a cui vrei să fii; să răspunzi că mă preferi pe mine. Şi dacă, cu

toate astea, eu voi stărui să ne luptăm, înseamnă că e în folosul meu.

George nu mai aşteptă răspunsul tinerei fete, ci se întoarse din nou spre Tuko şi-i zise:

— Întreabă pe fată dacă nu vrea să devie soţia ta, Tuko.

Sălbatecul privi cam încurcat la fată şi întrebă în jargonul englezesc:

— Albo, vrei să fii „mary" a mea? Ellen făcu o mutră furioasă şi învăluind pe Sălbatec într-o privire de ură, strigă:

— Niciodată, mai bine moartea!

Se repezi apoi la George şi-l cuprinse cu braţele de gât.

— Domnule Farrow — zise ea, rugător, trebuie neapărat ca lupta să aibă loc? Nu-i putem ţine cu vorba până va veni ajutorul aşteptat?

— Nu, nu se poate, căci atunci ar crede toţi că mi-e frică şi în acelaşi moment m-ar culca la pământ cu o lovitură de secure dată pe furiş. Linişteşte-te, însă, că o voi scoată eu la capăt.

Îi desprinse cu blândeţe braţele din jurul gâtului şi-i şopti:

— Colo, lângă copac, sunt armele mele. Printre ele se afla şi o granată cu gaze. Daca va fi să cad, întoarce mânerul spre dreapta şi aruncă granata în mijlocul sălbatecilor. Vei cădea şi d-ta în nesimţire, dar gazele nu sunt vătămătoare. Atunci eşti salvată în orice caz.

— Bine, îţi mulţumesc, zise Ellen, scurt. Aruncă o privire enigmatică Iui George şi păşi încetişor spre copac.

Tânărul se apropia curajos de Tuko, zâmbi iar şi grăi:

— Să începem, Tuko, vreau să isprăvim cât mai repede. Chiar dacă Alba m-a ales pe mine de soţ, lupta tot trebuie s-o ducem la capăt, căci aşa am hotărât eu. Între bărbat nu se ţine seamă de ce spun femeile.

Preoţii mormăiră încuviinţând, dar Tuko aruncă lui George o privire în care se putea citi spaima care-l stăpânea. Totuşi, îşi înălţă trupul şi zise:

— Fiu al prietenului meu, facă-se voia ta !

Vânătorii de capete erau atât de interesaţi de spectacolul care se pregătea, încât nici n-o mai luară în seamă pe Ellen Gledstery. Făcură cerc în jurul luptătorilor, cari stăteau nemişcaţi unul în fata altuia şi se măsurau cu privirea, în tăcere.

Petre îl învăţase pe George cum trebuie să lupte cu cuţitul. Deşi ştia bine că potrivnicul său îi era superior, el zâmbi, totuşi, Chiar dacă va cădea, va fi victima unei cauze nobile: salvarea unei fete albe de la o soartă grozavă.

Se uită cu încordare în ochii lui Tuko, şi văzu că privirea acestuia era îndreptată spre partea inferioară a trupului său. În acelaşi timp, observă pe furiş că sălbatecul întorsese cuţitul, ţinându-l cu tăişul în sus.

— Aha! vrea să-mi spintece pântecul! îşi zise George şi începu să privească din nou în ochii uriaşului.

Un fulger ţâşni dintr-unşii, apoi braţul se ridică dintr-odată, în vreme ce Tuko se năpusti înainte cu o mlădiere de pisică.

Dar George se şi dăduse îndărăt, înainte de a cădea lovitura. O prevăzuse din scânteierea ochilor potrivnicului său. Tăişul lat lovi în gol, în timp ce George şi dădu atacul.

Pumnalul ascuţit dăruit de Sanja sfâşia braţul lui Tuko de la încheietura mânii până la cot, dar George observă îndată, cu părere de rău, că nu tăiase nici-o vână; uriaşul se schimonosi la faţă de durere; peste câteva clipe ochii săi aruncară din nou o scânteiere de furie. Se părea că în focul luptei pierduse teama, nelămurită, de duhuri rele.

George îi zâmbi, apoi, înainte ca uriaşul să poată născoci vreo nouă viclenie, se aplecă cu iuţeala fulgerului, se repezi apoi înainte, cu pumnalul spre beregata potrivnicului.

Un altul ar fi fost pierdut în faţa acestui atac atât de neaşteptat, dar Tuko sări îndărăt parc-ar fi fost pus pe arcuri. Căpătă o tăietură adâncă la gât, dar George nu izbutise să-l ucidă, după cum avusese de gând.

În aceeaşi clipă tânărul se lăsă la pământ, se chirci apoi, şi se aruncă îndărăt, ca o minge. In clipa următoare fu iar în picioare.

Tuko îl privi uluit. Nu se gândise desigur că va avea un potrivnic atât de primejdios în persoana acestui străin slăbuţ, care acum râdea iar, ceea ce era o dovadă neândoelnică despre legăturile lui cu duhurile rele.

Căpetenia îşi adună toate puterile ca să-şi învingă teama ce amenința să-l copleşească. Trebuia să învingă în lupta aceasta şi atunci puterea sa se va întări mai mult ca oricând în tribul al cărui şef era. Şi această putere şi-o va exercita în primul rând asupra şefului preoţilor, care-l silise sa primească lupta cu tânărul.

Îi se şi părea că citeşte pe chipurile celor din jurul lui, uimirea că nu sfârşise încă cu potrivnicul său.

Îşi încordă puterile, izbuti chiar să zâmbească şi păşi spre George.

Tânărul ştia că se apropie clipa hotărâtoare. Observase lupta ce să dădea în sufletul căpeteniei şi ştia că acesta era îmboldit acum de o hotărâre dârză.

S-a dus cu frumoasa viaţă de aventuri... Dar şi moartea lui era frumoasă, căci cădea ca un viteaz.

Aruncă o privire spre Ellen Gledstery, care stătea lângă trunchiul palmierului şi se uita la el cu ochi măriţi de spaimă. Îi zâmbi cu tristeţe, apoi îşi întoarse privirea din nou spre Tuko.

Ca un tigru se apropia sălbatecul de el. De-odată făcu o săritură de uriaş, ţinând ridicat braţul în care avea cuţitul lui enorm. Scoase un răcnet de fiară şi lovi...

George încercă să pareze lovitura. Izbi cu pumnalul în braţul vrăjmaşului, îl nimeri, dar se prăbuşi sub puterea loviturii celuilalt. Instinctiv se aruncă într-o parte, simţi o izbitură în mâna dreaptă şi pumnalul Sanjei îi fu smuls.

George zâmbi. Sfârşitul se apropia... Atunci auzi în apropiere o pocnitură uşoară, — şi, în clipa următoare îşi pierdu cunoştinţa.

— Moartea!... fu ultimul său gând.

Totuşi, se trezi. Uimit, se văzu în hamacul din cabina lui. Se simţea bine, numai că foamea îl cam sâcâia.... Se scurseră câteva minute până să-şi aducă aminte de ultimele întâmplări.

Da, se aflase dedesubtul lui Tuko, lipsit de apărare; uriaşul tocmai se pregătea pentru lovitura dătătoare de moarte — când se auzi o pocnitură uşoară.

George zâmbi. Ellen Gledstery, fata salvată de el, nu aşteptase să-l vadă ucis de Tuko, şi aruncase mai de vreme granata cu gaze. Observase, probabil, din ultima lui privire că socotea lupta pierdută.

George sări din hamac, ieşi din cabină şi se repezi în turn. Acolo îi găsi pe tatăl său, doctorul Bertram şi Petre.

— Trece-mă pe raport! strigă el, vesel.

Uriaşul izbucni într-un „ura" răsunător, care-i făcu pe toţi marinarii, cari nu erau de serviciu, să se înghesuie la scăriţa turnului. Aceştia întâmpinară şi ei cu urale pe scumpul lor camarad şi când se făcu linişte deplină, Farrow luă cuvântul:

— Scumpul meu George, sunt într-adevăr mulţumit de tine. La început, când am ajuns la peşterile din stâncă şi Petre mi-a povestit că ai pornit în desiş, eram furios. Dar când Uriaşul se luă după tine şi-mi strigă din fugă că a zărit fâşii dintr-o rochie femeiască, ştiam că te-ai dus s-o liberezi pe sărmana prizonieră.

Am scris repede un bileţel pentru guvernator, căci auzeam din depărtare că se apropie o trupă numeroasă. I-am indicat ora exactă când putea să intre fără primejdie în peşteri şi i-am mai scris în aceiaşi timp că fata lui a fost târâtă, probabil, mai departe si că noi aveam de gând s-o eliberăm.

Apoi am pornit după tine. După urme ne-am dat seamă că ai luat-o spre apus. Atunci am bănuit că Tuko şi-a vârât codiţa, ceea ce mă bucura pe de o parte, dar mă şi umplea de teamă. Ştiam că şi dânsul vroia să aibă o femeie albă.

Când am ajuns aproape de sat, am rămas încremeniţi. Toţi vânătorii de capete, Ellen Gledstery şi tu de desuptul lui Tuko, eraţi leşinaţi. Am ştiut îndată că te-ai folosit de o granată de mănă şi, constatând că efectul gazelor dispăruse, am intrat în sat.

L-am pansat pe Tuko, căruia i-am smuls din carne pumnalul tău, am scris un nou bileţel pentru guvernator şi, după ce l-am pus în buzunarul Elenei, ne-am îndreptat cu tine spre ţărm.

Rindow ieşi imediat la suprafaţă cu vasul. De-abia ne-am lăsat din nou afund când am intrat în golf, c-au şi apărut la mal marinarii englezi. Maud Gledstery era cu ei. Ea trebuie sa fi descoperit periscopul meu ca făcea semne disperate cu batista. Şi bărbatul înalt de lângă dânsa, salută milităreşte. Dar noi am socotit că e mai bine să ştergem putina cât mai repede.

Acum suntem iar în drum spre „Insula odihnei". George, sunt mândru de tine, cum n-a mai fost un tată de copilul său. Eşti bărbat în toată puterea cuvântului. Dar ia spune cum ai izbutit să arunci granata, deşi te luptai cu disperare?

— Asta a făcut-o Ellen Gledstery, răspunse tânărul. Altminteri nu m-ai fi găsit in viată.

Povesti in amănunt cele petrecute şi Petre care nu pierduse un cuvânt, purtă de grijă să afle tot echipajul. George era din nou eroul zilei.

Căpitanul Farrow clătină totuşi capul, când tânărul îl rugă:

— Tată, imediat ce va fi posibil, trebuie să mai vizităm odată pe căpetenia Tuko. Aş dori SA ştiu ce i s-a întâmplat şi dacă Englezii l-au pedepsit după cum merita. Din privirile preoţilor săi am observat că-l urăsc, — de-aceea l-au si îndemnat la luptă. Pe mine mă ţineau de vrăjitor, de vreme ce-am izbutit să-l omor pe Nogi. Tuko ăsta îmi e foarte simpatic, deşi a încercat cu tot dinadinsul dânsul să mă ucidă.

— Ştii că ai haz! zise căpitanul, râzând . Mă tem să nu te împrieteneşti cu adevărat cu vânătorul ala de capete. În sfârşit daca va fi cu putinţa ne vom abate pe la el. Şi eu sunt curios să ştiu ce-a făcut Gledstery cu dânsul.

Deocamdată, însă, e mai bine să întoarcem spatele acestei insule afurisite. Sunt sătul până peste cap de vânătorii de capete.

— Nici eu n-am spus s-o facem chiar îndată, zise George, — dar oricât de primejdioasă a fost aventura, frumoasă tot era. Eu am rămas foarte mulţumit.

— Ai şi de ce, băiatule, căci ai făcut o faptă nobilă, salvând de la o soartă grozava o tânără fată albă.

Sfârşitul volumului: CĂPETENIA NOGI

O furtună grozavă aruncă pe „Insula odihnei” un bidon pecetluit, care ascunde o taină mare. Porniţi în urmărirea acestei taine, tovarăşii întâmpină noi aventuri, cari vor fi descrise în numărul viitor, intitulat : MONŞTRII MARILOR

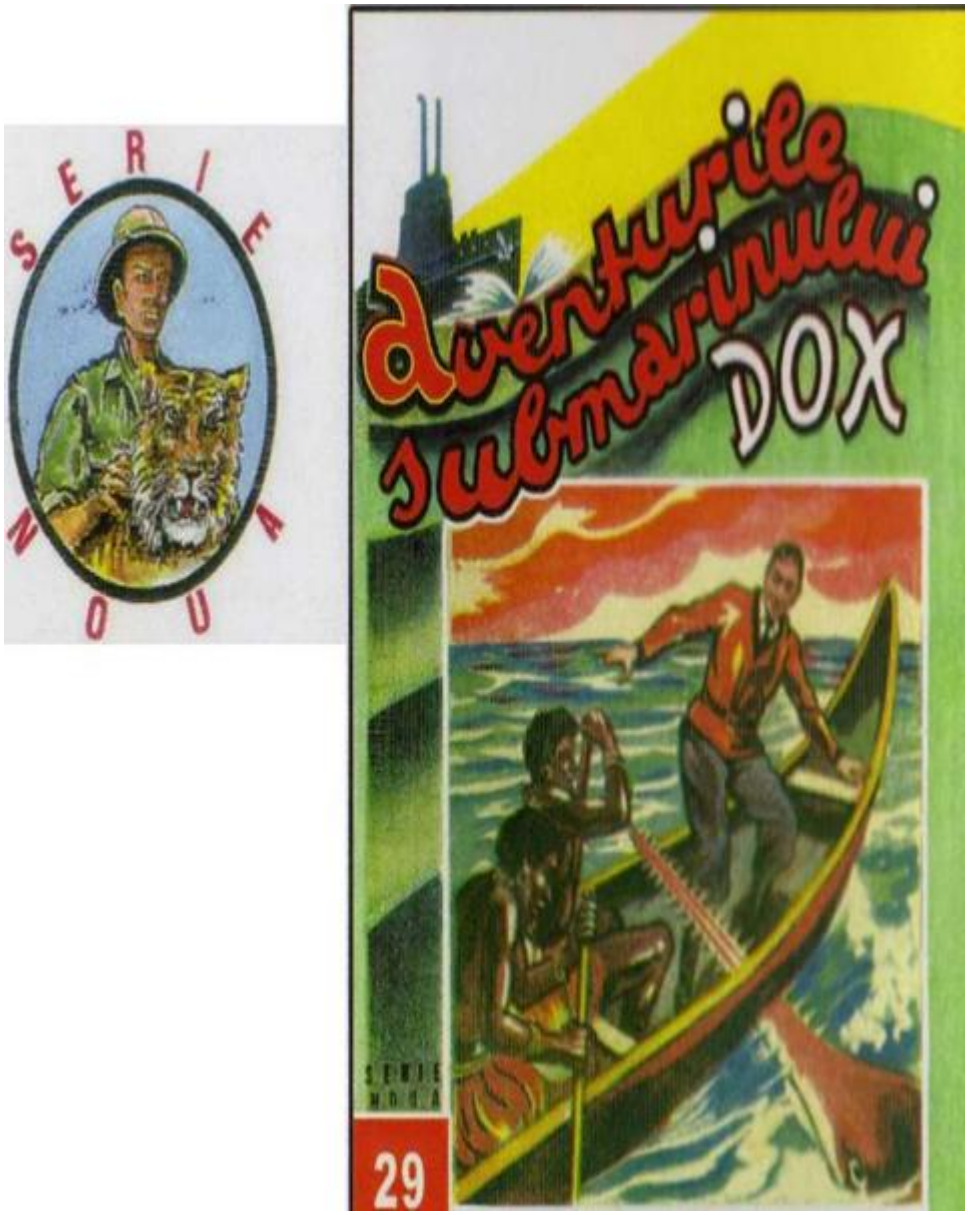

În numărul următor: Monştrii mărilor